

Lauris Gundars

Meimena

©2016

DARBOJOŠĀS PERSONAS

Elizabete Sallija Saiko jeb Beta (15)

Elīta Krasta (38), viņas māte

Aleksandrs Saiko (42), viņas tēvs

Pauls Krūmiņš jeb Paša (25), Aleksandra asistents

Jānis Kaprālis jeb Džonis (16)

Velta (Basāria) Kaprāle (40), viņa māte

Kārlis (Unāls) Kaprālis (43), viņa tēvs

Kintija (Kamila) Kaprāle (21), Kārļa otrā sieva

Pēteris Kaprālis (12), Jāņa brālis

Haitams Kaprālis (0,5), Kārļa jaunākais dēls

Dace Kaprāle (61), Jāņa vecāmamma, Kārļa mamma.

Darbība notiek Saiko ģimenes mājā, mūsdienās.

I CĒLIENS

1. aina

Saiko ģimenes māja, Betas istaba. Vakars.

Istaba iekārtota koša, nekas nav žēlots, meitenīgo sāk pārmākt raupjais.

Skan skaļa mūzika. Istabas vidū uz paklāja skūpstās BETA ar DŽONI –

ilgstoši, kaisli, tomēr tā vairāk ir gaisīga erotika, ne priekšspēle kam

nopietnākam. Aktīvāka ir Beta: kad Džonim jau zūd elpa, Beta strauji

ceļas, ieslēdz mūziku gluži apdullinošā skaļumā. Tomēr pēc brīža izslēdz to

pavisam.

BETA. Esi nomīzies?

DŽONIS. Nē!... Drusku. Bet tas ir normāli... Iedomājos, kas sāksies.

Beta ņem Džoņa plaukstu, liek sev zem sava krekliņa uz krūtīm.

BETA. Ekspedīcija ir nonākusi kalnainā apvidū, pētnieki ķeras pie darba!

DŽONIS. Viņi tūlīt būs mājās...

Beta aizspiež Džoņa muti ar skūpstu: tas ir tik izmisīgi, ka Džonis drīzāk

izbīstas. Pēc brīža Beta rimst.

BETA. Pētnieki ir aizmiguši? Miruši? Nav neviena?

DŽONIS. Es vienkārši nevaru, nevaru tā...

BETA. Teici, vienalga.

DŽONIS. Izdarīšu es visu, es solīju.

BETA. Tu esi labs, baigai labs. Bet saproti...

DŽONIS. ... bet viņš ir labāks. Kas viņš ir?

BETA. Solīji nejautāt.

DŽONIS. Vienkārši es nesaprotu... Nē, es saprotu: esmu tikai izpildītājs, viss.

BETA. Tu esi ļoti, ļoti, ļoti labs.

DŽONIS. Esi stāvoklī, tiešām?

BETA. Nekad vēl neesi kniebies?

DŽONIS. Es?! Esmu, skaidrs, ka esmu!

BETA. Es gribētu, bet nevaru tev pateikt tādu "paldies". Esi pelnījis, bet...

DŽONIS. Teicu – es nepieņemtu.

BETA. Mīli mani?

DŽONIS. Ne jau tā! Neko man nevajag, tu zini!

BETA. Jā, es tevi izmantoju. Vēl jau vari uzlikt man mīksto – kamēr šie vēl nav atnākuši.

DŽONIS. Nē!... Ai, es nezinu.

*Viņš skūpstā Betu un cenšas ieslidināt roku zem viņas krekliņa, taču šoreiz
Beta vairās.*

BETA. Ej mājās pie vecmāmiņas, viss tavā dzīvē būs jauki, mīļi.

DŽONIS. Viņš zina, ka mēs te? Tas tavējais. Es viņa vietā negribētu, ka tu ar mani te – man nepatīktu. Es tā iedomājos...

BETA. Vispār uzminēji: es ar tevi trenējos viņam. Paldies, bija OK. Vari iet mājās. Ai, protams - algu neesi saņēmis. No naudas atteiksies, vai ne? O, ideja! Tu taču žūsti, tikai paskatoties vien uz senča ričuku. Nesarksti, tas nav nekāds kauns. Ņem! Viņš vienalga nebrauc, nepamanīs.

DŽONIS. Beidz! Es saku, ka es vienkārši nesaprotu, kaut kā... nu, nesaprotu...

BETA. Tad aizveries!

DŽONIS. *Es taču gribu tikt iekšā jūsu mājā, plikadīda!* - baigi patīkami, ka tava muča neko citu nedomā.

BETA. Es saku, ej prom, lepni paceltu galvu!

DŽONIS. Eju!

BETA. Un ej!

DŽONIS. Un eju!

BETA. Eju!!!

DŽONIS. Ej!!!

Negaidīti viņa cieši skauj Džoni, Beta raud. Arī Džonis skauj viņu.

BETA. Es nekad, nekad neaizmirsīšu tevi, kā tu man...

DŽONIS. Nav svarīgi, viss!

BETA. Tu man tā riebies!!!

DŽONIS. Tu man arī! Tu man vairāk!!!

Abi smejas caur asarām, dunkā viens otru, bet vaļā nelaiž. Arī tad, kad pagalmā noskan auto signālaure – kāds ir piebraucis.

2. aina

Saiko ģimenes māja, viesistaba. Vakars.

Telpa aizņem veselu stāvu – tās vidū virtuves bloks, malās vairāki atpūtas stūri, gala sienā milzīgs logs uz terasi. Dārgs interjers, laba tehnika.

ELITA ir bijusi lielveikalā – uz grīdas vesels lēvenis plastikāta maisu un kartona kastu. Viņa liek pirkumus vietās – te ir gan pārtika, gan lietas mājai.

Ienākusī Beta ņemas viņai palīdzēt.

BETA. Kur paps?

ELITA. Ko pirksi?

BETA. Neko, es tāpat...

ELITA. Tāpat... Tāpat neviens neko nejautā – ar “tāpat” cilvēki visbiežāk iekrīt, nodod sevi.

BETA. Man *tāpat* pie kājas. Pie pakaļas *tāpat*.

ELITA. Uh, kā mums hormoni zibeņo! Man pat gribētos, lai tas tik ātri nepāriet – jautri.

BETA. Varam parunāt par taviem hormoniem.

ELITA. Mēs jau esam to izrunājušas – paldies, es tagad visu zinu, saprotu, samierinos, nožēloju un kaisu pelnus uz galvas. Ko tad pirksi, priekš kam paps?

BETA. Bērnu ratiņus vajag, drēbītes, vecmāmiņ.

ELITA. Mēs sarunājām, ka katru dienu Džonis te nemētāsies. Vismaz izmācījāties?

Kādas rīt stundas?

BETA. Porno vēsture un praktiskie darbi.

ELITA. Tas ir katru dienu. Kas vēl?

BETA. Es dzīvoju katru dienu, un viņš tāpēc arī te ir katru dienu.

ELITA. Tad pasauc viņu: ja jau dzīvojam kopā katru dienu, tad visi kopā. Viņam tas patiks, man nekas nav pretī. Redzi, tu man aizvakar taču visu izskaidroji, un es esmu mainījies. Esmu pozitīva.

BETA. Man tev jātic tagad?

ELITA. Es taču tava māmiņa esmu. (*sauc*) Džoni! Džoni, Beta sauc!...

BETA. Es vienu viņu vairs ar tevi neatstāšu!

ELITA. Nepatīku es viņam? Džoni!...

BETA. Tu man nepatīc! Kāds var arī negribēt tikt mūsu mājā, kāds var redzēt manī vienkārši cilvēku, neesi iedomājies?

ELITA. Nē, viņš ņems tevi līdzī pie savas vecmučas uz Bolderāju! Džoni!...

BETA. Kur paps, aizbrauca?

ELITA. Gribat mums svinīgi paziņot, ka esat saderinājušies?

BETA. Nē! Mums bērns būs! Mantinieks. Paps priecāsies, vai ne?

ELITA. Es jau, bērniņ, arī!

BETA. Kāda tam nozīme?

ELITA. Kas auklēs, kamēr jūs pa skolu? Pamperi, dakteri.

BETA. Tad jau labāk uzreiz aborts.

ELITA. (*negaidīti klusu*) Zini, mana mamma man sita. Un es biju vēl mazāka.

BETA. Kad modināji viņu no viņas vēmekļiem? Ar tevi taču viss ir kārtībā.

ELITA. Jā, es dzirdu!

BETA. Tu nedzirdi! Neko tu nedzirdi!!!

Ienāk Džonis.

DŽONIS. Labvakar.

ELITA. Izmācījāties? Kādas rīt stundas?

BETA. (*Džonim*) Tev nav jāatskaitās!

ELITA. Beta taču tev noteikti ir izstāstījusi, ka es neesmu skolu beigusi, ka man ir viltots vidusskolas atestāts, vai ne?

DŽONIS. Nē...

ELITA. Bet tā tas ir. Tāpēc es ļoti maz ko vispār saprotu. Es te šo to tev nopirku, Džonīt.

Viņa izrakņā laukā no iepirkuma maisa un dod Džonim pamatīgu kaudzi prezervatīvu paciņu.

BETA. Mamm!!!

ELITA. Nē, viņš turējās kā vīrs: zvērēja, ka jums nekā nav, ka pliku nav tevi redzējis.

Malacis. Bet tas taču naudiņu maksā – varu iedomāties, cik Betai vajag. Re, ar pumpiņām un strīpiņām – nezināju, kas jums abiem vairāk patīk. Kādam laikam pietiks?

BETA. (*Džonim*) Ejam!!!

ELITA. Nedusmojies! Ļoti smalkjūtīgi nesanāca, piedod. Es tiešām gribēju drusku šito visu intīmāk, bet Betai jau bail mūs vienus pašus atstāt. Ko tu man tādu varētu nodarīt?

Beta tver Džoni pie rokas, rauj prom. Prezervatīvu paciņas izbirst pa pusistabu.

ELITA. Pagaidiet, paps tūlīt nāks: viņam kāds piezvanīja, runājas laukā.

Kaut jaunie jau izgājuši, pēc mirkļa Beta tomēr rauj Džoni atpakaļ. Viņa jau atkal pūlas smaidīt.

BETA. Mēs pagaidīsim.

Abi sēstas. Brīdi Elita viena pati turpina klusumā krāmēt laukā pirkumus, tad iesaistās arī Džonis. Viņš arī pūlas diskrēti uzlasīt prezervatīvus. Elita ņem no kāda iepirkumu maisa spožu kārbiņu, sniedz Džonim.

ELITA. Attaisi. Nu!

Kārbiņā atrodas eleganta, atturīga kaklasaite.

ELITA. Patīk? Ņem.

BETA. Neņem!

ELITA. Kādreiz uzvalku piepirksim: tā ir tik dārga, ka no modes neizies.

BETA. Viņam uzvalka nebūs!

ELITA. (*Džonim*) Būs. Un tad tu paskatīsies uz šito lupatiņu, atcerēsies bērnību, vecu draudzeni. Pasmiesies, tici man.

BETA. Un ja nu mēs apprecamies?

ELITA. Dakteros jūs jau spēlējat.

Beta ņem kaklasaiti, iemīca to virtuves izlietnes notekā, kur to samaļ smalcinātājs.

ELITA. (*Betai*) Tu vispār saprast nespēj, kā tas ir, kad naudas nav, un atkal nav, bet vecākus ieraugi reizi pusgadā. Es par Džoni.

BETA. Tu jau visu esi pateikusi, paldies.

ELITA. (*Džonim*) Dzīvosi pie mums: Beta man visu izskaidroja, un es tagad esmu progresīva. Apģērbsim tevi, vari ņemt papa riteni – tev patīk, vai ne? Viņš nepamanīs, man šķiet.

Runājot pa telefonu, iekšā nāk ALEKSANDRS – iesirms jauneklīgs vīrietis teicamā uzvalkā. Viņš smaida vienmēr. Aleksandrs bez mitas staigā pa māju, viņš runā ar nelielu akcentu.

ALEKSANDRS. (*klausulē*) ... bet protams! Viņam tikai vajadzēja nekļūdīties servē, un šie kakātu karstu!... Jā, tā mēs te sakām: kakāt karstu! (*krieviski*) Kakāt karstu – neskan. (*franciski*) Kakāt karstu!... Jau labāk, ne?... Sveiciens no manām bārbijām. Te viņam uz abām arī viens Kens tagad... Nē, ne es!... Viņas mūs sveicina, abas! Rozā sveiciens no āras un iekšā arī!...

Beta gan demonstratīvi parāda vidējo pirkstu.

ALEKSANDRS. ...oi, arī rozā buču sūta!... Jā, rīt izsūtām visu, gaidi... A anekdoti zini?... Tā arī domāju, ka zini! (*smejas, franciski*) Kakāt karstu!...

Aleksandrs beidz runāt pa telefonu.

ALEKSANDRS. Jums skolā ir franču valoda? Pareizi es pateicu?

ELITA. Angļu viņiem.

ALEKSANDRS. A vajag arābu. Eduards sēž tur kaut kādā tuksnesī un *nikukarekū*: uzmetīs viņu tie skaistuļi. Vajag mācīties: klauvēs arābs pie durvīm, a jūs (*angliski*) "Atvainojos, mēs esam zīmuļi!"

ELITA. Klauvēs viņš?

Aleksandrs met Džonim alus pudeli, tas knapi noķer. Tādēļ gan pa grīdu no jauna izbirst salasītie prezervatīvi.

ALEKSANDRS. O! A pēc skata nepateiksi!...

BETA. Nav tie viņa! Mamma nopirka, lūdza paslēpt. Nezinu, kāpēc.

ELITA. (*Aleksandram*) Naudu viņai vajag: papu gaida.

ALEKSANDRS. (*Džonim*) Tu dzirdi, redzi mani? Hallo!

DŽONIS. Labdien!... Labvakar!...

ALEKSANDRS. Visu pasaulē saprotu, a te nevaru salikt kopā: kas tevi ir nopircis, un kāpēc šitāds vajadzīgs?

ELITA. Tas ir tas Džonis.

ALEKSANDRS. Alumīnijs tieši tāpat kā kapi – nekad nebankrotēs.

ELITA. Alumīnijs bija pirms nedēļas – Ļoņčiks. Šitais ir Jānis, Džonis.

BETA. Es arī te esmu! Čau, pap.

ALEKSANDRS. Kad tu paspēji pārgērbties? Nupat vēl visa bijī rozā. Ko tu šodien tēlo, kādu dziedātāju?

BETA. Nevajag man naudu.

ALEKSANDRS. A es gribēju cieņu, mīlestību un apbrīnu. Bet ja naudu nevajag...

Beta sniedz viņam nelielu plastikāta plāksnīti: grūtniecības testu.

ALEKSANDRS. Saldējuma kociņš? Izmet?

BETA. Tas ir tavs mazbērns.

ALEKSANDRS. Šitais? Tik maziņš?

ELITA. Bērna tests tas ir. Sarkans, ja? (*Betai*) Kura tante uzčurāja?

BETA. Tas ir mans. Es esmu stāvoklī.

ELITA. (*Aleksandram*) Tas ir papīriņš, uz kura var uzpilināt da jebko. Mēs aiziesim pie Renātes tantes.

BETA. Es gaidu bērnu. Savu bērnu, jūsu mazbērnu. Un es netaisos iet ne pie Renātes tantes, ne pie kādas citas tantes vai onkuļa. Es esmu izlēmusi, un es pati lemšu arī tālāk. Es tikai domāju, ka jūs varbūt gribētu šito visu zināt. Bet varat aizmirst. Mēs paši tiksīm galā. Jā, jā – es un viņš. Mēs abi, jo tas ir mūsu abu bērns.

ELITA. (*Aleksandram*) Cik viņiem gadu, uzprasi.

BETA. Piedod, ka esmu jau auglīga.

ELITA. (*Džonim*) Tās ir muļķības, vai ne? Skaidrs, ka muļķības: apakšlūpa trīc. Pats nemani?

BETA. Nomīzi?

DŽONIS. Nē...

ELITA. Pamperi esi uzvilcis?

DŽONIS. Nē! Tas ir... tas ir mūsu bērns. Mēs... gribam mēs! Nevis mums sanāca, bet mēs gribējām. Mēs zinām un saprotam, un... mēs bijām pie ārsta – viss ir pa īstam! Es uzņemos... mēs paši, mēs varēsīm paši! Esam izlēmuši, un mums neko no jums nevajag. Tas nav tā! Neko nevajag! Viņai... mums ir tiesības!...

Beta piekļaujas stipri sasārtušajam Džonim.

Labu brīdi klusums.

ELITA. Ko tavi vecāki?

BETA. Viņi zina. Pricējas. Visu apmaksās: viņi Anglijā ļoti labi pelna.

ELITA. Un skola?

BETA. Viņa vecāmamma auklēs.

ELITA. Visi vienā istabā ar vecomammu dzīvosit? Nekļūdos taču: pats teici, ka vienistabas dzīvoklis?

BETA. Viņš nevēlas neko no jums ņemt!

Kaut sāk zvanīt Aleksandra telefons, viņš negaidīti skauj Džoni.

ALEKSANDRS. (*angliski*) Laipni lūgts ģimenē!...

BETA. Mēs pārvāksimies pēc divām nedēļām, varbūt trim...

Aleksandrs laiž saspringušo Džoni vaļā, tomēr izmisīgi zvanošo telefonu neceļ. Aleksandrs smaida joprojām.

ALEKSANDRS. Rēķināt māki?

DŽONIS. Skolā astoņi...

ALEKSANDRS. Fizkultūrā?

DŽONIS. Seši... Bet izlabošu.

ALEKSANDRS. Dancot māki?

BETA. Mums nav...

ALEKSANDRS. Šņabi dzert māki? Muldēt māki?

BETA. Nav viņam tas jāmāk!

ALEKSANDRS. Jā. Tas, ko viņš māc, viņam vairs nebūs vajadzīgs.

BETA. Var dzīvot arī citādi!

ALEKSANDRS. Tikai ar vienu orgānu? Apsveicu. Apskaužu.

Viņš lasa pa grīdu izbirušos prezervatīvus, met Džonim, kurš pūloties tos ķert, izlaiž no rokām pudeli – tā ar plīkšķi plīst. Beidzot Aleksandrs atbild neklustošajam telefona zvanam.

ALEKSANDRS. (*klausulē, krieviski*) Es tev kaut ko tūlīt pastāstīšu! Apsēdies tikai! A

kaut uz... ģiņķa!... Es būšu vectētiņš!... Nezini, Bārbiju komplektos sīko nav? Tā ir niša!

Rozā pamperi, baro no gumijas pupa... (*angliski*) Nē, taču – jokuju!...

3. aina

Betas istaba, nakts.

Durvīm priekšā aizbīdīts galds, uz tā dators, no kura skan pornogrāfiskas filmas skaņu celiņš. Skandās virs gultas klusināti ducina mūzika. Beta ar Džoni sēž istabas vidū uz grīdas. Beta lej abiem krūzēs viskiju, Džonis atsakās. Pudele gan ir jau gandrīz tukša, abi eiforiski.

BETA. Tu taču vēl trīci!

DŽONIS. Nemaz, viss kārtībā! Kur es trīcu? Rokas tikai drusku, gandrīz nemaz.

BETA. Man vispār nedod pa galvu! (*dzer strauji glāzi sausu*)

DŽONIS. Man arī ne!...

BETA. (*smejas, atdarina Džoni*) Izlabošu fizikultūru!...

DŽONIS. Viņš pajautāja, es atbildēju...

Beta spiež ciet Džona muti ar skūpstu.

BETA. Zini, baigais respekts – biju droša, ka nomīzīsi. Tagad es varu tev to pateikt, tas ir kompliments, OK?

DŽONIS. Teici, ka zināji, ka nenomīzīšu...

BETA. Dirsu, lai tev patīk. Tagad nedarīšu: *respekt!* Varbūt skolā arī atveramies, a?

DŽONIS. Kāpēc?!

BETA. Oi, tikai neģībsti! Tomēr tev tur ir kāda vāvere, ja?

DŽONIS. Nē!... Manējie tad uzzinās.

BETA. Kāds viņus jāja, kad mēs bijām projektā?

DŽONIS. Viņiem nebija tik, cik mums.

BETA. Iedomājies – man būtu 32, kad mana meita būtu šitik veca. Es būtu tik baigi veca: ko mēs abas vispār runātu?... Ja tev būtu dēls, iedomājies? Ko tu gribētu ar viņu kopā darīt? Es laikam... laikam nelaistu laukā no mājas! (*smejas*) Un tu?

DŽONIS. Brauktu ar laivu, kopā...

BETA. Priekš kam? Ar savu veco brauktu? Pats teici, ka viņš ir monstros.

DŽONIS. Ne vienmēr. Un ne monstros.

BETA. Dauza viņš jūs!

DŽONIS. Tagad ir citādi.

BETA. Viņu tur Anglijā kāds ir nokristījis, iesvētījis, un tagad viņš ladinās kā kaut kāds budists pusmetru virs zemes, kā hindu svētais!

Negaidīti zvana Džoņa telefons.

BETA. Atkal vecmuča?

Džonis ķer segu, met uz galvas, tomēr Beta rauj to nost.

BETA. Izbeidz! Sāc dzīvot, nerausties! Neesi tu pie nez kāda tur Ārčija! Dod, es pateikšu, kur tu esi! Manā gultā – kas tur tāds? Ar puikiem tā notiek. Un pasaki, lai priecājas, ka tā nav kāda cita puikas gulta!

DŽONIS. Viņa neies gulēt, gaidīs...

BETA. Nav vairs respekts!...

Džonis brīdi minstinās, tad spiež atteikuma taustiņu.

BETA. Respekts!

DŽONIS. Zini, es vispār neesmu redzējusi nevienu savu vecmuču. Papam prom, tālu, ja vispār ir. Mamma muča mirusi... bet vispār es neticu, ka mirusi. Varbūt kauns viņai, kaut kur ir varbūt.

Beta izlej visu pudeles saturu savā krūzē, spiež Džoni dzert.

BETA. Nu, papiņ, uz mūsu meitas veselību! Tu vari dzert uz dēla!

DŽONIS. Nevaru vairs...

BETA. Nav vairs respekts!

Abi dzer.

BETA. (*par porno filmas skaņām*) Iedomājies muča tagad sēž koridorā un visu laiku vizual... vizu... iedomājas mūsu pozas, ne?

Džonis neatbild – viņam palicis slikti.

BETA. Pie loga! Nāc!!!... Tur var – mašīnas tikai...

Beta rauj vaļā logu, Džonis vemj pa to laukā. Lejā iekaucas auto signalizācija.

Kad tas ir galā, Džonis ir tik nelaimīgs, ka Beta viņu skauj.

BETA. Piedod, es... es... visa kā tik daudz... es mīlu tevi... izskalo muti ar koliņu...

Nākamajā mirklī arī pati Beta metas pie loga – arī viņai ir kļuvis slikti.

Atkal gaudo signalizācija, joprojām elso arī mīlnieki datorā.

Džoņa telefons zvana no jauna. Ieskatīties tā displejā, Džonis grasās atteikt zvanu, taču pēc laba brīža tomēr atbild. Viņš tikai klausās zvanītājā.

DŽONIS. Jā... jā... nē... jā...

Kad saruna galā, arī Beta ir beigusi mocīties.

BETA. (*par telefonu*) Atkal viņa? Kas ir?

DŽONIS. Sencis... Viņš jau zina...

BETA. Kā?!... Vāks, ja? Auroja?

DŽONIS. Nē... tikai pajautāja...

BETA. Viņš nav tev zvanījis četrus mēnešus – kas viņam?

DŽONIS. Brauks šurp, rīt.

BETA. Iepazīties?... Fāk!!!... Tikai nesāc raudāt! Es neesmu vainīga, goda vārds! Mučai taču nevar būt tava senča telefona!... Viņa gan var visu, fāk!!!...

Apskāvusi sagumušo Džoni, Beta raud.

BETA. Mēs izdomāsim kaut ko, izdomāsim... Es mīlu tevi, mīlu...

Negaidīti kāds ļoti skaļi klauvē pie durvīm.

ELITA. (*balss otrpus durvīm*) Ir jau pulkstens četri! Traucējat citiem!...

4. aina

Viesistaba, rīts.

Līdzās plašajam terases logam trenāžiera pedāļus min Aleksandrs – viņš ir sporta tērpā, dara to pierasti. Pa virtuves bloku rosās Elita, rūcina sulas spiedi. Uz dīvāna sēž PAŠA – jauns cilvēks, kas pūlas līdzināties Aleksandram gan apģērbā, gan izturēšanās vieglumā.

ELITA. Jūs paši arī dejosiet ar jaunajiem radiņiem! (*Pašam*) Ko smaidi? Rītvakar viņš tev jau blakus sēdēs! Tas ir viņu sapņa piepildījums: šitādi radi.

PAŠA. Domā?

ELITA. Zinu! Uz tevi skatos!

PAŠA. O, tas bija atklāti!

ELITA. Beta varēja man uzprasīt!

PAŠA. Pēc tā uzbrauciena? Tāpēc jau arī manu, ne tavu numuru iedeva viņam. Kas tad mainītos, ja es teiktu, lai brauc pēc nedēļas. Visi mocītos.

ELITA. Mums laiks būtu! Izkratītu no puikas, kas viņi tādi ir.

PAŠA. Un? Beta nav stāvoklī?

ELITA. Vari to pārbaudīt! Uz priekšu! Es pat gribētu, bet viņa taču ir maksimāliste ar to savu Džonīti!

PAŠA. Tevī.

ELITA. Viņa tikai nesaprot, ka tas ir plāns, ka puika ir pamācīts, pierunāts, noinstruēts.

PAŠA. Mēs tai vecumā jau zinājām, ka krāns nav tikai čurāšanai.

ELITA. Tu dzirdi? (*Aleksandram, kas smejas*) Tev arī ir jautri?

ALEKSANDRS. Sāc jau izklausīties pēc vecmāmiņas.

Paša smejas.

ELITA. (*Aleksandram, par Pašu*) Ko šitais cilvēks dara mūsu mājā? Mums viņu te vajag?

PAŠA. (*smejas*) Man ir līgums – cilvēks, kuru vienmēr var pasūtīt. Kā tajā anekdotē – *Atnāk vīrs mājās, a tur...*

ELITA. Es jau 24 reizes esmu tevi pasūtījusi, bet vieglāk nepaliek!

PAŠA. Varbūt viņiem nekā no mums nevajag?

ELITA. Kāds taisās viņiem dot kaut ko?

PAŠA. Bet varbūt tieši otrādi – vajag atpirkties? Viņi taču ir tajā Anglijā, lai nemirtu te badā. Cik viņiem var vajadzēt?

ELITA. (*Aleksandram*) Ja tu viņam tūlīt pat neiesitīsi, es viņu nožņaugšu! No kā atpirkties? Pārdot ko? Nopirkt ko? Un bērns?!

PAŠA. Ja ir. Nē, es neesmu neko teicis!...

ALEKSANDRS. (*Pašam*) Cits plāns?

PAŠA. Es varētu pieteikties par papuci.

ELITA. Bet tu neesi.

PAŠA. Es te dzīvoju: meitene nelīdzsvarota. DNS tests nav problēma.

ELITA. Labi! Tevi iesēdinās – viņai ir 15! Miers būs!

ALEKSANDRS. Pieņemsim, ka neiesēdinās.

ELITA. Un tad tu piespiedīsi viņu iztaisīt cauri?

PAŠA. Mani senči šurp neatbrauks. Ja tādu nav, tad nevar atbraukt.

ELITA. (*Aleksandram*) Mums vismaz būs laiks – mēnesis, divi, vismaz galvu izvēdinās, varbūt aplauzīsies. Žēl, ka viņš ieteica.

ALEKSANDRS. Labi izdomāts, jaunekli.

ELITA. Domā, viņš visu šito ir saveidojis, izdomājis? (*Pašam*) Tu esi tik viltīgs?

PAŠA. (*smejas*) Jā, vēl abiem samaksāju – citādi taču man par znotiņu šajā mājā netikt!

ELITA. Nē, Beta jau nav tik stulba.

ALEKSANDRS. Es viņa vietā tā izdarītu.

ELITA. Nē, Pašoks nav tāds! (*Pašam*) Esi tāds, esi sūda brālis?

PAŠA. Esmu! Monstrs esmu! Kad znots būšu, tevi pirmo noindēšu. Papiņš man vēl noderēs, naudiņu papelnīs.

ELITA. Es tev kādreiz esmu teikusi, ka tu esi stulbs?

PAŠA. Es būtu tam jūsu Anglijas orangutanam zvanījis par šī mazbērnu, ja pats gribētu?

ALEKSANDRS. Būtu. Lai mēs no bezizejas juktu prātā. Un tad nāk princis uzvalciņā..

PAŠA. Esmu klāt!

ELITA. Izbeidziet šito šahu! Es viņas vecumā biju tāda pati – ja mīlēju, tad līdz galam.

PAŠA. Kad pārgāja?

ELITA. (*Aleksandram*) Tu darīsi kaut ko vai tikai smaidīsi? Smieklīgi? Mums ir problēma!!! Rīt šeit sēdēs cilvēki, kuriem es pat netaisos smaidīt!

ALEKSANDRS. (*Pašam*) No bērna neatteiksies, ja? Kad to puiku dabūsim ārā?

PAŠA. Ja piečakarēšu, pakāršos. Varu parakstīties.

ALEKSANDRS. Tas būs līgums.

PAŠA. Nebūšu tomēr pirmais, kas atstāj tevi parādniekos?

ALEKSANDRS. Tas būs mūsu bērns.

ELITA. Jūs vispār saprotat?! Jūs nesaprotat! Tā ir 15 gadus veca meitene! Tā ir Beta, tas nav ne skapis, ne poršs! Tu nemaz viņas istabā iekšā netiksi!

ALEKSANDRS. Viņam tur abonements. Nav? Kāpēc acīs neskaties?

PAŠA. Atsaucu savu parakstu – nepatīk darba devējs.

ELITA. (*Aleksandram*) Tu vienreiz beigsi visus turēt aizdomās?

ALEKSANDRS. Visus ne.

PAŠA. Viņi ielido astoņos no rīta – sagaidīt ar orķestri?

ELITA. Papiņš grib! Dari to!

PAŠA. Es vairs negribu.

Elita šķeļ pamatīgu pļauku Pašam.

ELITA. Tu gribi!

Aleksandrs smejas, aizrijas ar sulu.

5. aina

Betas istaba, pēcpusdiena.

Šķiet, šeit neviena nav, tomēr, kad pie durvīm klauvē jau trešo reizi un īpašā veidā, sakustas segas Betas gultā: viņa strauji ceļas sēdus – Beta ir kaila, ietinusies vien palagā.

BETA. Neko man nevajag! Fak jū!...

Beta ieslēdz mūziku uz visskaļāko, tomēr piespiež ausi durvīm, lai dzirdētu ārpusē notiekošo.

Pēc mirkļa Beta rauj durvis vaļā, laiž iekšā Pašu, un strauji atkal slēdz tās ciet. Ir acīmredzami, ka abi ir šo brīdi gaidījuši: viņi kaisli skūpstās. Tad Beta steidz Pašu izģērbt. Viņš gan vairās, pretojas, tomēr Beta ir uzstājīga, iekarsusi ne pa jokam. Cīkstoties Beta neviļus noplēš Pašas kreklam piedurkni, tad jau apzināti arī otru. Pēc tam Beta ķeras pie Pašas biksēm – kad tās plīst pa vīli, Paša pārtrauc mīlnieku spēles. Viņam gan nākas Betas aizrautību atvēsināt ar spēku - kaut sitiens ir drīzāk simbolisks, Beta strauji sastingst. Izslēgusi mūziku, viņa metas atpakaļ gultā, nozūd segu murskulī.

PAŠA. (čukst) Tas bija pelnīti. Dzirdi? Tu vispār saproti, kas ar mani var notikt, ja tavējie uzodīs? (par drēbēm) Ko es teikšu par šito?... Labi, izbeidz pūsties!

Viņš kāpj gultā, tomēr Beta vairās, neļaujas viņam.

PAŠA. ... Mēs esam gandrīz galā, viss gandrīz beidzies! Tu vispār nevari iedomāties, kā tas viss bija: es domāju, bikses pielaidīšu. Nē, vispār drusku jau ieskrēja... Ei, es tevi smīdinu, starp citu. Tu vispār apjēdz, kas te rīt ies vaļā?... Zini ko, padomā arī par mani kādreiz! Tu vispār spēj iedomāties, kā es jutos, kad tu ar to truša klonu te ņēmieš pa iekšu? Es tevi pazīstu – netaisi actiņas! Pabružājāties? Kā citādi tu viņu līdz tādām cepienām novestu – dzirdēju, visa māja skanēja. Viss pa īstam, ja? Kurš te man zvērēja, ka ar šitādu tipāžu sentiments mīnusā? Dzirdi? Kas notiek?!...

Paša top stingrs –viņš pļaukā Betu caur palagiem.

PAŠA. Tavā gultā ir vīrietis, OK? Vīrietis! Meitene vēl nepaliek par sievieti, kad viņai izbaksta caurumiņu, OK? Mēs augam, mēs izaugsim! Tu pati to gribēji, gribi. Mēs sākam! Neviena nav teicis, ka tas nesāp, OK? Tā nav skolas disene...

Paša kāpj no gultas laukā, pūlas apģērbties tā, lai drēbes no jauna izskatītos nevainojamas. Tas nenākas tik vienkārši, īpaši ar biksēm.

PAŠA. Bet tavs vecais ir pilnīgs kosmos! Viņš taču atkoda, uzreiz atkoda! Vari iedomāties, es domāju, ka... Ja es nebūtu tev apsolījis, es laikam bēgtu – pagrieztos un laistos. Pati zini – kad viņš tevi atkož un tad paskatās tā... Kādreiz mēs par to droši vien pasmiesimies. Atceroties jaunību. Mazbērnu pulciņā. Nevari iedomāties, kā es gribēju iemest viņam acīs – *NĒ! Papiņ, tas nav tavu miljonu dēļ! Tas ir Betas, tikai Betas dēļ!...*

Beta strauji ceļas.

BETA. Pabružājāties, jā! Viņam ir garš. Garāks. Ja klonē, tad taču tikai tos garākos – loģiski, vai ne?

PAŠA. Izgulies. Tagad būs pats sarežģītākais. Esi gatava? Nekādu abortu! Atceries? Dzirdi?

BETA. Dzirdi, ko es saku?

Paša cieši saņem plaukstās Betas seju. Viņš nevērš uzmanību, ka tas viņai ir sāpīgi. Paša no jauna ir elegants.

PAŠA. Es taču mīlu tevi, meitene.

Viņam tomēr krīt zemē bikses, Paša smejas.

PAŠA. Laba zīme, ne?

Kaut Beta stāv gluži sastingusi, Paša viņu ilgu skūpstā.

Pieturēdams atpakaļ savilktās bikses, Paša grasās iet prom.

BETA. Mīļais?... Es neesmu stāvoklī.

Paša iziet.

6. aina

Viesistaba, vakars.

Vientuļi zibina lielais televizors, tam nogriezta skaņa. Dīvānā pustumsā sēž Elita, viņai visapkārt izdzertas glāzes, krūzes, pie auss telefons.

Norūc piebraucošs auto. Pēc brīža mājas dziļumā atskan telefona zvanīšana, tā tuvojas. Tas ir Aleksandra telefona signāls. Ienākot viņš nospiež telefona atbildes taustiņu. Turpmāk abi sarunājas pa telefonu.

ALEKSANDRS. Aļļo?

ELITA. Varbūt es jau esmu mirusi? Nobraukta, izkritusi pa logu, nodurta lielveikala tualetē. Kāds atradis manu telefonu, mēģina tevi sazvanīt. Visu dienu mēģina.

ALEKSANDRS. Kā jūties?

ELITA. Un ja nu viņa nemaz nav stāvoklī? Es parēķināju, padomāju... Bet tad es kaut ko nesaprotu. Dzirdi?

ALEKSANDRS. Jā.

ELITA. Labi, ka atnāci pirms viņiem.

ALEKSANDRS. Kāpēc lai viņi brauktu te pie mums?

ELITA. Tāpēc, ka... Kā, kāpēc? Viņu dēls mūsu meitu...

ALEKSANDRS. Mīl...

ELITA. Varbūt viņi jau istabas sadalījuši, mūsu vieta pagrabā.

ALEKSANDRS. Tu neko nezini.

ELITA. Ko tu esi izdomājis?

ALEKSANDRS. Neko. (*angliski*) Neko. (*franciski*) Neko.

ELITA. Tad viņiem būs vien jāgaida, lai es nomirstu.

ALEKSANDRS. Kāpēc jāgaida?

ELITA. Nesapratu? Hallo, es nesapratu.

ALEKSANDRS. Atbilde ir – nē!

ELITA. Es neko nejautāju.

ALEKSANDRS. Neko nedarīsim.

ELITA. Pašoks jau dara, pats lūdzi.

ALEKSANDRS. Atceļam, izmaksāsim viņam kompensāciju.

ELITA. Tu tiešām domā, ka viņš to visu ir izdomājis? Tik sarežģīti.

ALEKSANDRS. Neko nedomāju.

ELITA. Vispār jau malacis, ja viņš tiešām to visu izdomājis – mērķtiecība, atjautība, neatlaidība. Varēja jau drusku pagaidīt, bet no otras puses – viņam pirmajam jāpaspēj. Ja nu mēs atdotu Betu kādam citam. Bet ja mēs viņam ļaujam, kā pēc tam noņemsim no trases? Domāji?

ALEKSANDRS. Neko nedomāju.

ELITA. Tad domā, nav viņš?

ALEKSANDRS. Ko tas maina?

Elita noliek telefonu prom.

ELITA. Labi, tas Armando Betai neder, labi – piekrītu un piekāpjos. Starp citu, viņš nav pediņš, nav. Cik tu esi runājies ar labās skolās gājušiem cilvēkiem, ļoti labās? Tas arī viss. Tu redzēsi - pirkstos kodīsi, kad viņš apprecēs, teiksim, Aleksejeva Luīzi. Viņa, mauka, tādas actiņas māc sataisīt! Nē, labi, es apklustu – aizmirstam Armando, bet šitie... tu neko nezini par viņiem. Tu pat jumta remontētājam CV prasi. Dzirdi?

ALEKSANDRS. Aļļo, aļļo!... Neesi zonā laikam.

Elita paķer klausuli, atkal runā tajā.

ELITA. Tātad lietas ritēs savu gaitu?

ALEKSANDRS. Kā jau dzīvē tas notiek.

ELITA. Nekad vēl tā nav bijis, nekad.

ALEKSANDRS. Nekad.

ELITA. Un tagad, kad mūsu vissvarīgākais...

ALEKSANDRS. Aļļo, aļļo?

ELITA. Aļļo, Aleksandr? Tas esat jūs? Aleksandr?

ALEKSANDRS. Jau 42 gadus.

ELITA. Es pazīstu citu Aleksandru, Aleksandr. Tādu, kam viss skaidrs šajā pasaulē, pilnīgi skaidrs, un ja kas nebija skaidrs, tad viņš izdarīja, lai ir skaidrs, un tad visiem viss bija skaidrs. Tagad tas pēkšņi ir slikti? Kas notiek?

ALEKSANDRS. Nepareizs numurs, kundzīt.

ELITA. Čakarē mani? Kāpēc? Armando es jau noliku prom, kas vēl? Kur tu biji šodien? Onkoloģijā atkal? Kas noticis? Mīļais...

Aleksandrs atvieno sarunu.

ELITA. Un mēs... mēs tā mierīgi noskatīsimies, kā viņa... viņu samīn kaut kādi Anglijas sēņu lasītāji? Tā ir tava meita!... Tad labāk, lai Pašoks. Es pateikšu viņam, ja?

ALEKSANDRS. Pasaki, ka viņš ir pimpis ar ausīm.

Negaidīti Elita metas Aleksandram virsū, pļaukā to.

ELITA. Es arī kādreiz kaut ko varu gribēt! Esmu vergojusi 19 gadus, un es arī varu...

Ar vieglu rokas vēzienu Aleksandrs iemet raudošo Elitu dīvānā, dodas pie ledusskapja. Tikko viņš ir atvēris alus pudeli, zvana Aleksandra telefons.

Nospiežot atbildes taustiņu, Aleksandrs strauji kļūst smējīgs, atpazīstams.

ALEKSANDRS. (*klausulē*) Vecais, vecais, vecais!... Ātri, ātri, ātri!... Jā, vāu, vāu, vāu, uzminēji: esmu pliks, man stāv kā miets! Nevajadzēja divas tās ripas rīt, nevajadzēja! Būtu tu redzējis šitās vāveres acis! Tāds čiekurs mežā vēl nav redzēts! Vāu, vāu, vāu! Gribo paklausīties procesu līdz galam? Vai es pēc tam pārzvanīšu?... Oi, vecais, vecais, vecais!...

7. aina

Betas istaba, vakars.

Džonis rāpjas iekšā pa logu, Beta viņam palīdz. Viņa ir plānā, īsā naktskreklā. Džonis brīdi smagi elpo.

BETA. Domāju, vecmuča tevi jau atslēgusi. Viņa vēl neko nezina?

DŽONIS. Otrais stāvs mums – izkāpu.

Beta cieši skauj Džoni.

BETA. Piedod.

DŽONIS. Viņš var man iepūst, vecais!

BETA. Vēlreiz zvanīja?

DŽONIS. Lai iepūš!

BETA. Drebi.

DŽONIS. Nemaz! Auksts ārā...

BETA. Sasildīsies.

Viņa velk Džoni uz gultu, pogā vajā viņa bikses. Džonis mulst un vairās.

DŽONIS. Teici, kaut kas svarīgs.

BETA. Es gribu tev pateikt "paldies".

DŽONIS. Nevajag man, tā nevajag. Es nevaru...

BETA. Es gribu.

DŽONIS. Tas tavs džeks...

BETA. Tu negribo?

DŽONIS. Tu jau sen... nu, ar viņu?

BETA. Kad nāci šurp, ko domāji – kas notiek? Viņš mani pametis? Tēvs izvaro? Es gribu tavu bērnu? Kas vēl?

DŽONIS. Neko nedomāju.

BETA. Sievietes ir trakas. Tavā vietā man laikam būtu bail no manis.

DŽONIS. Nav man...

BETA. Tad ko tu gribi? Ej mājās!

DŽONIS. Par rītdienu domāju...

Beta uzliek roku uz Džona kājstarpes.

BETA. Tā tu domā par senci?

DŽONIS. Preža nav.

BETA. Es taču jau esmu stāvoklī – nulle risks. Mazbērniem stāstīsi, cik traka bija tava pirmā meitene.

DŽONIS. Es gribu viņu nožņaugt. Nu, to tavu.

BETA. Es arī. Bet vispirms tevi.

Viņa ieogrūž Džoni gultā, viņš vairs nepretojas.

BETA. Pagaidi, pagaidi! Lenāk!...

Kaisle ir abpusēja un patiesa.

Negaidīti pie durvīm klauvē.

ELITA. (*aiz durvīm*) Džonis ir pie tevis? Beta?

BETA. (*skaļi*) Jā, mēs drāžamies!

Abi smejas.

Jaunie augumi vairs nespēj stāties.

8. aina

Viesistaba, vakars.

Ar vīna glāzi rokā uz dīvāna sēž DACE – stalta, sasārtusi, enerģiska un smējīga sieviete. Aleksandrs Dacei iepretim.

DACE. (*deklamē*)

... Kad četrdesmit ziemas nāks un ies,

*Tev pierē ievelkot daudz dziļu rievu,
Un jaunais goda svārks būs pārvērties
Par skrandām, kuras uzlūko ar nievu,
Un tad, ja vaicās: «Saki mums, kur mīt
Tavs daiļums!» — atbildēt: «Te, acīs manās
Tā atspulgu jūs varat saskatīt,» —
Vai neliktos tev tukša lielīšanās?
Bet kā tu lepotos, ja spētu teikt:
«Lūk, pēcnieks, mana mūža jaunais gājums
To veiks, ko pats vairs nepaguvu veikt.»
Jo viņš būs tavas dailes turpinājums.
Un, it kā atdzimis no domas tās,
Tu versmi justu dzīslās stingstošās...*

Tas ir Šekspīra sonets. (*par vīnu*) Izdzeršu vēl trīs glāzes, vienalga nesajaukšu nevienu burtiņu. Učene esmu, literatūra. Un man patīk. Pēc tām trim glāzēm sākšu pierādīt, kāpēc man patīk. Tas arī man patīk! Citiem mazāk.

*Dace dzer, lai slēptu mulsumu, smejas pārāk skaļi: nav skaidrs, vai
Aleksandrs Dacē vispār klausās.*

DACE. Domāju, jums te trīs miesassargi katrā istabā – filmās tādās mājās parasti tā rāda. Bet varbūt tas nemaz neesat īstais jūs?...

Aleksandrs smaida.

DACE. Nē, laikam jāpaklusē, ja? Učenes sindroms: tikko kāds klausītājs, mute pati sāk virināties.

Aleksandrs ielej viņai vēl vīnu.

DACE. Varbūt puika nemaz nav te, aizskrējis nezin kur. Telefons atslēgts. Bet kur aizskries, ja trīs mēnešus bez pauzēm sēž pie jums? Labi, paklusēšu, sapratu!...

Skaista māja, ļoti smuki... bet to jums visi saka, vai ne?

ALEKSANDRS. Smukas kājas.

Vien pēc brīža Dace apjauš, ka runa par vīnu – Dace sasmejas.

DACE. Es atvainojos – protams, muļķīgi!

ALEKSANDRS. Varbūt tā nemaz neesat jūs.

DACE. Es?... Džona vecmāmiņa, protams. Skaidrs, es jau jūtu, ka es ar to koķetēju – muļķīgi manā vecumā, protams. Nejūtos vecmāmiņa, ja 16 gadus nejūtos. Man taču

jau trīs mazdēli. Bet jūs jau droši vien zināt – Džonis stāstījis? Nelejiet man vairāk!... Kārlim – manam dēlam, tā riebjas, ka es nevar stāvēt klusu. Ārprāts!... Jūs uz mani skatāties, kā čūska uz trusīti! Ceru, jūs nedomājat, ka atskrēju iepazīties, izmantoju izdevību pirmā pieteikties par radinieci? Es uztraucos – pēc visa šī... un šajos apstākļos. Pubertāte, nervi – es taču esmu učene: katru dienu!

ALEKSANDRS. Tāpēc viņš aizgāja armijā? Kārlis, dēls. Lai prom no mammas?

DACE. Jā! Nē! Ja ieliesit vēl trešo, es izplāpāšos, goda vārds! Nē, es nezinu. Es esmu vientuļā māte, bet puika jau saprot, ka viņš nav Jēzus, es neesmu Marija, ka jābūt kādai reālai sēklai. Un es, muļķe, izspļāvu – *Tavs tētis bija karavīrs*. Klasika, ne? Turklāt man karavīri nu nemaz. Tikai nejautājiet, kas viņš bija. Esmu lepna vientuļā māte, tagad vientuļā vecāmāte.

ALEKSANDRS. Kārlis ir varonis – tikai trijiem ir tāds ordenis no Afganistānas.

DACE. Jā! Nē!... Džonis stāstīja? Viņš parasti nelielās – tēvu dēlu konflikts, jūs zināt. Un vēl divi brāļi, un Anglija... Ai, sarežģīti. Pārāk agra patstāvība un viss, kas no tās izriet. Es jau neturu, ļauju. Un tagad tāpēc laikam gan esmu šeit. Un jūs esat šeit. Un ienīstat mani un manu mazdēlu, un varbūt manu mazmazdēlu. Ārprāts! Nelejiet vairs! Kur viņš varētu būt: esmu drusku nobijusies, tā ir.

Dace valda asaras.

ALEKSANDRS. Manas skolotājas neko nezināja no galvas noskaitīt.

Vien pēc brīža Dace atjauš, par ko Aleksandrs runā, viņa smejas.

DACE. Šo aukliņu nevajadzēja paraut – tagad turieties! Es esmu traka! Lūdzu, ko gribat?

ALEKSANDRS. Nezinu, ko gribēt.

DACE. Kas silda sirdi visvairāk?

ALEKSANDRS. Un jūsu?

DACE. Neizlokieties! Atzīstaties!

ALEKSANDRS. Nezinu, tiešām.

DACE. Šie koķetie vīrieši.

ALEKSANDRS. Kaut kas par Indiju?

DACE. Par Indiju? Ah, ilūzijas, sapņi, himēru karuselis!...

Dace lec kājās, ver muti, lai deklamētu, taču istabā iekšā nav Elita.

ELITA. Viņi drāžas.

DACE. Atvainojiet?

ELITA. Mazdēls ir aizņemts.

DACE. Viņš tā teica? Es atvainojos. Pubertāte, nervi...

Elita izliek uz galda dažādas krāsainas lellītes, kuras tikko atnesusi.

ELITA. (*Dacei*) Izvēlieties!

DACE. Skaisti...

Dace izvēlas spilgti zaļu lācīti.

ELITA. Jums pietāv.

DACE. (*smejas*) Mana kopija! Īpaši pēc trešās glāzes. Kāpēc viņam atslēga pie pēcpuses, es atvainojos?

ELITA. Jūsu istabas atslēga.

DACE. Es... es eju mājās.

ELITA. Ejiet, savāciet mantas, paņemiet taksi, ievācieties. Nāciet, parādīšu, kur jāiet – te var nomaldīties. Līdz rītam pagūsiet vēl nomainīt uz citu istabu, ja nepatiks – pārējās ir jūsu radiem. Iesim.

DACE. Es tikai uztraucos par Džoni... Viņš nenāks?

ELITA. Esat laipni lūgta!

DACE. Atradīšu ārdurvis?

ELITA. Nejūtaties labi?

Neatbildējusi, valdot asaras, Dace metas prom, tad uz mirkli atpakaļ, lai paņemtu savu somiņu. Šķiet, viņa vēlas ko teikt, tomēr vārdi neatrodas. Dace prom.

ELITA. Tieši tā, kā tu gribēji – dzīve rit uz priekšu, pati rit. Kā tāda dzeja. Es cenšos.

Dzirdams, kā mājas dziļumā nokludz vienas durvis tad citas. Tad vēl vienas.

ELITA. Gan atradīs.

Aleksandrs strauji lec kājās, metas Dacei nopakaļ.

Kludz durvis, pēc brīža vēlreiz.

Elita dzer viskiju. Lēni, bet no pudeles.

9. aina

Betas istaba, vakars.

Beta ar Džoni sēž blakus gultā.

BETA. Nu? Minūte pagāja. Vari atkārtot, pateikt vēlreiz? Sanāks?

DŽONIS. Bēgam. Abi.

BETA. Vāu. Nepārklausījos?

DŽONIS. Jā, es.. es nebūtu to visu darījis, nebūtu tam visam piekritis, ja es nebūtu...
es gribu būt kopā ar tevi, tikai ar tevi, jā.

BETA. Un ar manu svešo bērnu.

DŽONIS. Man vienalga.

BETA. Tu taču zini, plāni ir citi.

DŽONIS. Man vienalga.

BETA. Tik ļoti rausties no sava vecā? Nozudīsi, un miers?

DŽONIS. Man vienalga.

BETA. Kas tev nav vienalga?

DŽONIS. Tu neesi laimīga.

BETA. Kas tev šito teica?

DŽONIS. Tad mēs te nesēdētu, abi mēs.

BETA. Manu zēn, pasaule jau sen ir pavisam citāda: ar ko gribu, ar to kopā sēžu savā
gultā. Kāda starpība?

DŽONIS. Ir starpība.

BETA. Aizmirsti, OK?

DŽONIS. Es labi saprotu – tu esi tu, es esmu es, bet... cilvēkiem daudz nevajag, un es
esmu gatavs... es varu visu, daudz ko.

BETA. Un ja nu es pēkšņi piekřītu! Tas nav plānots, ne?

DŽONIS. Es nevaru būt pedofils, es lasīju, jo esam vienā vecumā. Tad tas ir mūsu abu
lēmums, vecākiem jāreķinās ar to. Mēs neesam nekādi noziedznieki, mūs nevar
izsludināt oficiālā meklēšanā, ja pateiksim, kur esam.

BETA. Un kur esam?

DŽONIS. Es tev to visu vienalga būtu stāstījis – arī tad, ja tu nepiezvanītu šovakar, nepasauktu šurp.

BETA. Ilgi cieties. Nepārliecinoši, bet OK.

DŽONIS. Man bija jāklusē, jo biju tev solījis.

BETA. Vēl jau nekas nav beidzies, tagad tikai sākas. Nekas jau nav mainījies no tā, ka mēs sēžam manā gultā.

DŽONIS. Tu dzīvosi tikpat garlaicīgu dzīvi, kā visi. Mēs atražojam savus vecākus? Nedzīvojam paši savas dzīves! Līdz mūža galam svešas dzīves...

BETA. Uh, sarežģīti.

DŽONIS. Tas ir tas tavs džeks, kas uzvalciņā? Nu, tētis... ta, kas tev, nu?

BETA. Tu viņu nemaz nepazīsti: varbūt viņš nesastāv tikai no uzvalciņa.

DŽONIS. Viņš ir tikpat slīpēts, kā tavs vecais: tik kosmisks plāns ar mani! Kāpēc viņš nevar tevi tāpat precēt? Neļauj? Asinsradnieks?

BETA. Nav radnieks. Izsūtāmais.

DŽONIS. Plikadīda?

BETA. Neko tu nesaproti!

DŽONIS. Atceries sabiedrības mācībā aizvakar – “Tu neko nesaproti!” ir pēdējais arguments, kad citu argumentu cilvēkam vairs nav, kad viņš atzīst otra patiesību.

BETA. Nu? Un uz kurieni bēgam?

DŽONIS. Ir daži varianti.

BETA. Pietiks ar vienu.

DŽONIS. Ejam!

BETA. Pirms tavs vecais nav uzradies.

DŽONIS. Kāds sakars?! Tā ir mana, man paša dzīve!

BETA. Es zinu vienu variantu, uz kurieni.

DŽONIS. Nevari zināt.

BETA. Man nav tiesību runāt?

DŽONIS. Nē, es domāju, tas būs pārsteigums. Labi, kur bēgam?

BETA. Uz Rimi. Pēc kolas un čipšiem.

Džonis ceļas, ne vārda neteicis, sāk drudžaini ģērbties. Tad rāpjas uz palodzes, lai kāptu laukā.

BETA. Pagaidi.

DŽONIS. Tu taču arī rausties no sava vecā! Tu arī esi atkarīga no viņa! Tāds un šitāds slepenais plāns, viss tas teātris – viss viņa dēļ, tikai viņa!

BETA. Pagaidi!

Džonis gan nepagriežas atpakaļ. Tomēr tālāk arī nekāpj – sēstas uz palodzes, kājas laukā izkarinājis.

Beta ieslēdz skaļu mūziku.

10. aina

Viesistaba, nakts.

Elita ir stipri sareibusi, tomēr lej sev vėl – neļauj to darīt Pašam, kurš sēž turpat līdās.

ELITA. Kādas pohas būs, kādas pohas!... Ienīstu!!!... Pohas ienīstu, sevi ienīstu! Prozit!...

Dzer gan viņa viena pati – lielo viskija glāzi sausu vienā malkā. Viņa iebirdina mutē arī visus ledus gabalus no glāzes, pūlas tos sakost.

ELITA. Maukulis tu esi – Aleksandram taisnība! Nerunā!...

PAŠA. Kā es varētu kaut ko tādu izdomāt? Padomā, kādas man būtu garantijas, ka viņa tiešām ar to puiku neaiziet? Absurds! Man to vajag? Man ir labi tāpat, ļoti labi – es novērtēju, ka esmu te!

ELITA. (*smejas*) Un Beta piekrīt! Mana Beta šitam piekrīt!

PAŠA. Es saku: es pats brīnos! Domāju, būs vairāk traģika jāpietēlo. Sāka raudāt un piekrita, ka es būšu Džoniša vietā. Es pat nobijos, ka viss pa īstam, ka tiešām tā beigās nesanāk.

ELITA. Nemuldi!!! Tavs plāns! Atzīsties, un es tev, znotiņ, piedošu! Dzīvosim visi kā dieva ausī! Tu to visu izdomāji, vai ne? Mīļais puika!

PAŠA. Nē, nē taču! Es nekad nevarētu.

ELITA. Malacis – stingrs kā klints! Aleksandra skola, viņš pazīst tevi.

PAŠA. Labi, viss – atsakos! Man visu šito vajag?

ELITA. Iebiedēsi, ja? Nabagi nāk! No rīta būs te uz sliekšņa!

PAŠA. Tu mani pazīsti...

ELITA. Tu mūs pazīsti. Aleksandrs ir jau atteicis pasūtījumu: nevajag vairs būt feikajam uzsitējam! Strādāsim ar īsto! Mums viņi ir jāuzņem ar visaugstāko standartu! Dzīve jāiet sava gaita!... Ja plāns bija tavs, tad esi apdirsiess! Ko lūri?!

PAŠA. Pavadīt augšā? Tev jāizguļas – viņi drīz būs klāt.

ELITA. Netici?! Uzprasi viņam pats!

PAŠA. Tu teici, guļ viņš.

ELITA. Pajautā sev – kāpēc tad es te sev leju iekšā, ko?! Man nav problēma, ko? Izskatās?! Es katru dienu tā daru, ko?!

PAŠA. Katru ne...

ELITA. Katru, katru!

PAŠA. Aleksandrs taču nolika puiku pie vietas – kāpēc pārdomāja?... Nē, tu mani čakarē, ja?

ELITA. Pārdomāja!... Nezinu, kas ar viņu notiek.

PAŠA. Analīzes taču bija labas – pats smējās, ka nobijies no sākuma: ka onkoloģija.

ELITA. Kaut kāda domāšanas onkoloģija viņam! Redzi, es arī māku baigi gudri pateikt, ne?

PAŠA. Tad man jāiet pie Betas, jāatsauc plāns.

ELITA. Viņa drāžas! Jā! Ar to pūtaino! Skaties acīs! Oh, kāds kreņķis!

PAŠA. Tev nav?! Tev neriebjas?!

ELITA. Malacis meitene – es arī viņas gados...

PAŠA. Kā zini?

ELITA. Viņa teica.

PAŠA. Lai pakaitinātu tevi.

ELITA. Puikam vecmuča bija atskrējusi pakaļ, šis esot te.

PAŠA. Mūzika skan, neko nedzird – kaitina viņa.

ELITA. Učene! “Kur mans puikiņš?!” Pati samācījusi, kur spraut savu daiktu, bet tagad tēlo. Actiņas gan skraida pa visiem plauktiem, kaktiem – “Te būs manas mājas! Šite es dzīvošu!” ...

PAŠA. Ko Aleksandrs saka?

ELITA. Guļ viņš!!!

Negaidīti iezvanās Aleksandra telefons – izrādās tas ieslīdējis starp dīvāna matračiem. Elita rauj to no Pašas rokām, kad tas lemj atbildēt.

ELITA. (*klausulē*) Ģenerālvāvere te, mīļais, dārgais! Ģenerālpimpis nolaidies uz pusseši!... Jā, jā, vāvere vienmēr gatava, bez brīvdienām!... Nē, neklausos! Stum pakaļā! Jā, savu anekdoti stum savā pakaļā! Pidars!...

Viņa smejas, met telefonu pa gaisu, Paša ķer.

ELITA. Kas tur bija? Aleksejevs?

PAŠA. Aleksandrs guļ bez telefona? Viņš nevar bez telefona.

ELITA. Protams, viņam vienmēr jābūt karstam! Gatavam!!!...

PAŠA. Kur viņš ir?

ELITA. Viņam ir tiesības necelt šito trubu vienu vienīgu dienu divdesmit piecos gados?! Viņš staigā ar to, guļ ar to, drātējas – kopš tās trubas izgudroja!

PAŠA. Palīdzēšu tev uziet augšā, ja?

ELITA. Drātē te! Ja nav tavs bērns, tad nav arī tava sievasmāte! Nāc šurp, pūkainais!

Saša negaidīti cieši skauj Elitu, brīdi tura. Viņa pamazām rimst, sāk raudāt.

PAŠA. Es saprotu, saprotu...

ELITA. Viena dienā viss sagrūst...

PAŠA. Nekas nav sagruvis, nav. Tiksim galā, pa visiem tiksim...

ELITA. Jābrauc uz Indiju, Aleksandram taisnība...

PAŠA. Indiju? Aleksandrs?

ELITA. Pa pilīm, būdiņām... Kāda tev sūda Indija, ja te viss tā, kā tas ir, ja mana meita... Ar Aleksandru kaut kas notiek. Es gribu, lai man tikai tā šķīstu, bet... vecums nenāk viens...

PAŠA. Neesat jūs veci.

ELITA. Ko tu saproti?!

PAŠA. Viņš tiešām izdomājis, ka tam baram būs jādzīvo te?

ELITA. Nekur tā dzīve pati nerit, nekur, arī viņa sūda Indijā ne!

PAŠA. Kur viņš ir?

ELITA. Kauties māki? Vajadzēs!

Klupdama krizdama Elita dodas laukā no istabas. Paša viņai negribīgi seko vien tad, kad Elita kaut kur nama dziļumā skaļi krīt.

11. aina

Betas istaba, nakts.

Joprojām skan skaļa mūzika. Logs vaļā, istabā nevienu nemana. Arī tad ne, kad atskan skaļi būkšķi – kāds klauvē pie durvīm. Mūzika slāpē balsis otrpus tām, runātāji nav saklausāmi. Būkšķ vēl un vēl, un aizvien stiprāk. Tad uz brīdi dauzīšana rimst, bet vēl pēc mirkļa klust mūzika, dziest gaisma: acīmredzami tikuši izslēgti drošinātāji.

No jauna tiek klauvēts - klusāk, tomēr tikpat apņēmīgi.

ELITA. (*balss, otrpus durvīm*) Elektrība beidzās visā pilsētā!... Džonis varētu iznākt.

Uzvilkt bikses un iznākt. Dzirdi, ko?!

Istabā ir pilnīgi kluss – tas Elitu kaitina.

ELITA. Ārā nāc – man jāzina, ko no kroga pasūtīt! Viņi tev tur nav kaut kādi veģetārieši vai sūda vegāni?

Dzirdams, ka Paša Elitai ko komentē, taču viņa nevēlas klausīties, runā ar viņu.

ELITA. Kāpēc vēlāk?! Viņi mauks pa taisno pie mums, tad tu redzēsi, pa taisno no lidenes – tur jau pa brīvu sen vairs nebaro! 7.15 būs te, piemini manus vārdus! Deram?!... Džoni, nokrati un nāc – es neskatīšos! Man vajag, lai tu paskaties – es te Betai vienu topiņu nopirku, speciāli tavējiem: vai nav par pliku?... (*Pašam*) Nu un kas, ka nakts?! Mēs mirstam naktīs, vai, dzīvi neesam? Ko rausties?!... Džoni, te viens puisis grib tev roku paspiest! Nezinu, par ko. Par Betu laikam. Viņam arī patīk, bet viņš ir solīds cilvēks, piekāpjas tev! Neiešot prom, kamēr nepaspiedīsītu roku! Tikai roku!... (*Pašam*) Atpisies!...

Istabā kluss, segu un palagu murskulis gultā nekustas.

ELITA. Labi, mēs atvainojamies! Guliet, bērni – aijā-žūžū!... Līdz rītiņam!...

Tomēr nākamajā acumirkļī no durvīm izsprāgst atslēga, tās veras –Elita ieklunkurē un nokrīt istabas vidū: viņa ir izsitusi durvis ar plecu, un tas ir sāpīgi. Paša ieskrien nopakaļ.

PAŠA. Nav! Nav viņu te!

ELITA. Plecs!...

PAŠA. Lejā taču ir atslēga, es teicu: noskrietu pakaļ.

ELITA. Slikti man ir, slikti!...

Paša rauj Elitu kājās, stīvē pie atvērtā loga.

ELITA. Es nekad neņemju, nekad - rūdījums!... Trepes, kāpēc te trepes? Tu neesi pat pamanījis, znotiņ!

PAŠA. Viņi ir aizbēguši! Uz kurieni?

ELITA. Uz Rimi. Pēc kolas un čipšiem.

PAŠA. Es piekļauvēšu Aleksandram, ja? Varēsi pati nostāvēt? Turies?

ELITA. Nē!

PAŠA. Viņš pieņems lēmumu.

ELITA. Viņš... viņš arī ir prom. Aizbēdzis viņš ir!!! Arī!!! Jā!!!...

PAŠA. Viņš!?! Nē!...

Atbildes vietā Elita tomēr sāk vemt. Nakts klusumā skan visa apkaime, arī mašīnu signalizācijas.

12. aina

Viesistaba, agrs rīts.

Aiz logiem blāva gaisma. Šeit nav neviena, viss palicis kā iepriekš.

Negaidīti izaigojas televizora ekrāns – nav redzams attēls, dzirdama vien skaņa no tā: kas līdzīgs durvju zvana signālam. Tas iezvanās vēlreiz, tad vēl – uzstājīgāk.

KĀRLIS. (*balss*) Dzin-dzin-dzin!... Labrīt, labie ļaudis! Drīz saule jau rietēs... Dzin-dzin-dzin! Neesam taču jūs pamodinājuši?... Te zagli!... Šai mājai nav apsardzes? Esam nepareizi? Šī ir Saiko ģimenes māja?...

Ar lielām pūlēm vienā halātā uz kailas miesas istabā iekšā nāk Elita – turot stipri sāpošo galvu rokās, viņa ielūkojas televizora ekrānā: no ieraudzītā sāpes Elitai strauji piemirstas.

ELITA. Izsauksim policiju... Policiju, es saku!...

KĀRLIS. Labrīt!... Atvainojos, nospiediet, lūdzu, podziņu...

Vienās apakšbiksēs ienāk arī Paša.

ELITA. (*čukst*) Kas tie tādi?

Arī Paša labu brīdi klusēdams veras ekrānā.

PAŠA. Saimnieki nav mājās!...

ELITA. Mēs neesam, jā.

KĀRLIS. Mūs uzaicināja. Saiko ģimenes nams? Tie esam mēs.

ELITA. Kas – mēs?

PAŠA. (*čukst*) Tie ir viņi!

ELITA. Ķekatniekus negaidām.

PAŠA. Tie ir viņi... Es neko nezināju.

ELITA. Nē... Tas nevar būt!

KĀRLIS. Podziņu nospiediet, lūdzu!... Ups! Nevajag – durvis ir vaļā.

ELITA. Kurš atstāja?!

PAŠA. Nav te neviena!

KĀRLIS. Nākam!

ELITA. Ātri!!! Nobāz visu, kas spīd!!!...

Viņi abi ar Pašu pa galvu, pa kaklu sāk haotiski slēpt plauktos stāvošās lietas – visu: dekorus, glāzes, pudeles.

Kad veras istabas durvis, viņi ir paspējuši noslēpt gandrīz visu. Abi ir pamatīgi aizelsušies, Elita knapi atjauš aizraut ciet uz krūtīm halātu.

Novilcis apavus, pirmais istabā nāk iekšā KĀRLIS – smaidošs, plecīgs vīrietis ar kuplu bārdu un tipisku musulmaņu cepuri galvā. Viņam nopaka divas sievietes melnos nikābos – vienai rokās zīdāinis, otram trīs milzīgas ceļojuma somas. Tās ir VELTA un KINTIJA. Pēdējais nāk izstīdzējis, viscaur melnā ģērbies zēns – PĒTERIS. Viņam pār galvu kā zeķe pārvilkta melna cepure-maskas, kurai uz pieres balti arābu burti. Arī viņam redzamas vien acis. Visi atnākušie novelk apavus.

KĀRLIS. *As-salāmu 'alaykum!...*

Labu brīdi kluss.

KĀRLIS. Iztraucējām, Saiko kungs?

ELITA. Tas nav mans vīrs!

KĀRLIS. Atvainojamies...

ELITA. Mēs nē... Gulējām, agrs...

KĀRLIS. Mēs esam ko sajaukuši: mums zvanīja, aicināja.

PAŠA. Jā, protams. Lūdzu, ienāciet.

KĀRLIS. (*smejas*) Mēs jau esam ienākuši... (*par zīdāini*) Mums puika apmīzies!

Kintija liek zīdāini uz virtuves galda, sāk tīt to vaļā.

ELITA. Nē!...

KĀRLIS. Kā lūdzu?

ELITA. Nē, nekas, protams... Viņš nav arī ap... pa lielo, ne?

KĀRLIS. (*smejas*) Jā, laikam!

PĒTERIS. (*skaji*) Seši nulle četras!...

KĀRLIS. Mēs atvainojamies! Kur te ir Meka?

ELITA. Kas?

PAŠA. Nezinām...

*Pēteris gan ir jau noklājis līdzatnestos paklājiņus pareizā virzienā –
vīriešiem priekšā, sievietēm aizmugurē.*

KĀRLIS. Mēs atvainojamies...

PAŠA. Protams!

*Paša velk Elitu laukā, tomēr viņi paliek durvju ailē stingi stāvot.
Atnākušie nometas uz paklājiņiem –sākas lūgšana. Tās vadītājs ir Kārlis.
Aiz loga aust saule.*

II CĒLIENS

1. aina

Betas istaba, diena.

Elita sēž uz palodzes, kaisli smēķē. Viņa ir ļoti efektīgi apģērbusies, spilgti krāsojusies. Ik brīdī Elita kādam zvana, tomēr atbildēts viņai netiek.

Lejasstāvā dzirdama musulmaņu lūgsna.

Nedroši, itin kā paslepen pie durvīm tiek klauvēts.

ELITA. Vaļā!

Ienāk Paša – uzvalkā, tomēr mazāk pārlicināts par sevi, kā pierasts.

Sēstas uz gultas, klusē.

ELITA. Bērni atslēgu izlauzuši... Nu?

PAŠA. Zvanu – neviens, nekur.

ELITA. Zvanu es! Tev radi jāapkalpo!

PAŠA. Es te padomāju, atcerējos – Beta izmeta, ka bērna varbūt nemaz nav... Nu, kad mēs ar viņu runājām, kad Aleksandrs lūdza.

ELITA. Es tev lūdzu kaut ko padomāt? Vai kaut ko atcerēties? Kas tur notiek, lejā!

PAŠA. Tevi gaida.

ELITA. Es guļu! Tas nav skaidrs?

PAŠA. Cik ilgi?

ELITA. Kas viņi visi tur ir – tagad ir skaidrs?

PAŠA. Tā ir viņa otrā sieva – tā jaunā.

ELITA. Kā zini, ka jauna? Abas vienādas!

PAŠA. Tā šķiet. Džona īstais brālis ir tikai tas Betmens, ne sīcis.

ELITA. Muļķim skaidrs!

PAŠA. Atradu papīrus – Aleksandrs bija ievācis ziņas, bet tur tikai standarts.
Paraugpilsonis, ģimene, divi bērni, armija, ordenis.

ELITA. Par ko?

PAŠA. Par kaut kādu Meimenas kauju, par drošsirdību.

ELITA. Sīrija tā Meimena?

PAŠA. Afganistāna laikam.

ELITA. Ko viņam tur ievajadzējās?

PAŠA. Misijā. Komandējums darbā.

ELITA. Ievainots? Kontuzēts, pa galvu dabūjis? Kāpēc izmests, ja jau tāds zelta zaldāts?

PAŠA. Varbūt tāpēc, ka...

ELITA. Es neprasu tev, kas var būt!

PAŠA. Tur nekas nav teikts. Pēc tam Anglija, celtniecība, pēdējie trīs gadi tukšs.

ELITA. Allahs?

PAŠA. Nekas nav teikts.

ELITA. Un tu ko domā?

PAŠA. Es jau teicu, varbūt...

ELITA. Terrorists!

PAŠA. Ne jau katrs musulmanis ir...

ELITA. Es tev ko jautāju?! Ne katrs, skaidrs.

PAŠA. Viņi gribētu satikt Aleksandru.

ELITA. Komandējumā!

PAŠA. Viņi gribējuši iet pie tās vecmučas, bet šai telefons izslēgts, atslēgas nav. Savā skolā arī viņa nav rādījusies – es meklēju.

ELITA. Zinu!!!... Labi, atvaino. Neko es nezinu... Un tagad šitādi tipāži staigās iekšā un ārā pa mūsu mājas vārtiņiem?

PAŠA. Sameklēsim vecmuču.

ELITA. Nesameklēsiet... Ko, lūri? Jā, es izdzēru viņas asinis un noraku pagrabā.
Aleksandru arī pie reizes – apnicis ar savu Indiju... Tagad vari smieties.

Paša gan nesmejas.

ELITA. Tāpēc tas Džonis klusēja – ne vārda par senci. Īsts vergturis.

PAŠA. Nav jau nekas tāds.

ELITA. Nav?! Iekāp mucā, izurbšu caurumiņu acīm – patiks? Kladzini tik pakaļ visiem idiotiem – *nekas jau tāds!* Saimnieks ar trim vergiem, ar trīsarpus. Kādā valodā viņi runā? Pārējie vispār runā, sarunājas ar saimnieku?

PAŠA. Lūdzās tikai citādi, arābiski varbūt.

ELITA. Tu gribētu, lai tava māte, tava māsa...

PAŠA. Man nav.

ELITA. Kamēr viņi ir manā mājā, neviens te nestaigās kā terorists!

PAŠA. Tas jau nav...

ELITA. Aizveries!

PAŠA. Varbūt tomēr zvanām policijai? Jaunieši taču pazuduši.

ELITA. Atslēguši telefonus, nevis pazuduši. Kad es biju viņu vecumā, mobilie bija?

PAŠA. Viņš grib tevi satikt, Džoņa vecais.

ELITA. Es netaisos marli tīt ap galvu!

PAŠA. Saimnieka vietā.

ELITA. Es te esmu saimnieks, es! Tā arī pasaki viņam!

PAŠA. Aleksandram ir kāds sakars ar to Džoņa vecmuču, to učeni?

Elita smejas, pārāk skaļi smejas.

ELITA. Jā, Aleksandrs tagad pāriet uz vecmučām! Es taču arī pēc 9 mēnešiem būšu!

Cits profils: kad smiltis tur drusku beržas...

PAŠA. Ko viņiem teikt?

ELITA. Lai paēd.

PAŠA. Viņiem viss pašiem līdzī, tikai savu.

ELITA. Ielaid istabās.

PAŠA. Neiet, divas reizes piedāvāju.

ELITA. Tu kaut ko saproti? Ko man ar viņiem runāt?

PAŠA. Beta jāatrod.

ELITA. Drīz viņiem ēst sagribēsies... Tā bija: Beta tiešām teica, ka varbūt nekā nemaz nav?

PAŠA. Tad viņi nebūtu nekādi radi.

ELITA. Kāpēc viņa to teica, tev teica?

PAŠA. Nezinu...

ELITA. Tu pirmais zvanīji uz Angliju – kāpēc? Neticēju Aleksandram, bet tagad skaidrs – Džonis pats nezvanītu. Bet šitādu pirmcilvēku iebrukumu vajadzēja sarīkot, vai ne? Un tad izjāj labais precinieks uz balta āža - tu. Un neko vairs nevar darīt.

PAŠA. OK, padodos.

ELITA. Tad varbūt mēs esam radi?

PAŠA. Tad aborts?

ELITA. Bet varbūt tiešām nekā nav?

PAŠA. Atradīšu es viņus, atradīšu!... Iesi lejā?

ELITA. Cik sievas viņiem var būt?

2. aina

Viesistaba, diena.

Mēbeles ir pārvietotas – telpas vidus atbrīvots sēdēšanai uz tepiķa. Tagad visi šeit ienākošie velk nost kurpes, arī mājinieki.

Pie zemā žurnālu galdiņa tēju dzer Kārlis ar Pēteri. Pēteris ir atlocījis cepures lejasdaļu, tomēr nost to nevelk. Arī Kārlis savu cepuri nost neņem. Istabas stūrī uz mazāka paklāja rosās Velta un Kintija ar zīdaiņi. Abas nikābos.

Ienākusī Elita paliek, stāvot uz sliekšņa. Viņa ir atpogājusi divas augšējās blūzītes pogas.

ELITA. Neiztraucēšu? Tikai cauri iziešu.

KĀRLIS. Mēs jūs gaidījām.

ELITA. Saimnieku gaidījāt.

KĀRLIS. Viņš esot izbraucis.

ELITA. Tad es deru?

KĀRLIS. (*smejas*) Nederat, bet neko nepadarīsi. Tēju?

ELITA. Jā, kungs. Es pastāvēšu – man nav biksīšu kājās.

KĀRLIS. Dažiem uz ceļiem ir ērtāk.

Elita manierīgi notupstas pie žurnālu galdiņa.

ELITA. (*par telpu*) Smuki.

KĀRLIS. Jūsu puisis jāva mums pārkārtoties. Atliksim vietā, aizejot. Cerams, mūsu vecmāmiņa uzradīsies. Pilnīga mistika – pirmo reizi tā.

ELITA. Mūsu asistents, mana vīra asistents. Nevis mans puisis.

KĀRLIS. Es tā teicu? Nedomāju tā.

ELITA. Kāpēc ne?

KĀRLIS. Vajadzēja?

ELITA. Laba valoda - nekāda akcenta pēc tik ilgiem gadiem. Arābiski arī mākat?

KĀRLIS. Jā. Tieši par to gribēju ar jums runāt. (*Pēterim*) Izej, lūdzu.

*Pēteris paklausa, dodas laukā – otrpus terases lielajam logam redzams,
kā viņš labu laiku bez mitas atkārtu vienus un tos pašus cīņas
paņēmienu: acīmredzami trenējas.*

ELITA. (*par Veltu un Kintiju*) Varbūt mēs varētu kaut kā visi kopā?

KĀRLIS. Mums būs tāda vīru saruna.

ELITA. Jūtos ļoti pagodināta. Vai arī man ir jābīstas?

KĀRLIS. Būšu atklāts. Redzat, mēs neesam šurp atbraukuši, lai apciemotu Džoni. Tas ir tikai iegansts. Mēs esam brigāde, mafija. Kaujinieki esam. Zīdaini esat apskatījusi? Viņa nemaz nav. Jā, tas ir tikai pīkstulis. Mēs izmantojam izdevību, kad uzradās legāls iemesls, lai iekļūtu jūsu mājā, labā mājā. Šī ir ļoti izdevīga vieta. Jūs taču saprotat, vai ne?

ELITA. Uzspridzināt mūsu māju?...

KĀRLIS. Tāda ir terora ideja – jo skaļāk, jo labāk. Pie jums būs skaļi.

Brīdi ir ļoti kluss.

ELITA. Ar... ar visiem cilvēkiem?...

KĀRLIS. Citādi tas nav terors. (*par Pēteri*) Paskatieties uz to puiku – viņš ir gatavs, viņš ir pārliecināts.

ELITA. Betmenu spēlē...

KĀRLIS. Domājat, es jokoju?

ELITA. Es... nē, nedomāju.

KĀRLIS. (*pēc pauzes*) Bet es jokoju.

ELITA. Jūs... nē, nejokojat.

KĀRLIS. Jokoju.

ELITA. Nē...

KĀRLIS. Mēs neesam ķekatnieki. Es dzirdēju no rīta. Bet spridzinātāji arī ne.

Pasmaidiet!

ELITA. Es... es nemaz tā nedomāju.

KĀRLIS. Domājāt.

ELITA. Labi. Jā, domāju. Un atvainojos, un vairs nedomāju. Izmācījāt.

KĀRLIS. Un zināt, kāpēc es izsūtīju Pēteri laukā? Viņš drīkst klausīties un dzirdēt visu. Bet viņam nevajag redzēt jūs. Tāds stīvais, ka knapi pa durvīm varēja iziet – veltīga iekāre. Miesiska. Man arī trešo sievu nevajag.

ELITA. Es nemaz... man ir biksītes kājās. Es atvainojos, stulbi, jā. Jūs nevarat iedomāties, kas mums te... Jums arī nav jāzina.

Elita aizpogā blūzīti, pavelk ciešāk sev apakšā kājas.

KĀRLIS. Labdien! *As-salāmu 'alaykum!...*

ELITA. *Malaykum salam... (smejas)* Filmās esmu dzirdējusi! Pareizi?

KĀRLIS. *Ma'alaykumu s-salām...* Sāksim no nulles?

Elita sniedz Kārlim roku, abi paspiež to. Elita gan atskatās uz sievietēm.

ELITA. Es neesmu pieradusi, ka tā.

KĀRLIS. Vēlāk parunāsiet ar viņām. Velta?

VELTA. Jā, protams.

KĀRLIS. Velta ir Jāņa, Džoņa mamma, bet es esmu par puiku atbildīgs. Jūsu ģimenes priekšā.

ELITA. Es, mēs arī esam atbildīgi. Viņi pa kluso aizbēga.

KĀRLIS. Viņiem bija jābrīdina, ka bēgs? Bet kāpēc viņi aizbēga?

ELITA. Nezinu!... Mēs jau visu bijām izrunājuši, nokārtojuši visu, nekādu problēmu.

Nē, protams, sākumā mums visiem bija šoks. Jums taču arī, vai ne?

KĀRLIS. Džonis jau ir vīrietis. Un vīriešiem tas ir jādara.

Elita uztver to kā joku, taču smejas viena.

ELITA. Hormonu vētra, kā es saku – sagribēsies ēst, atskries, nekur nepaliks.

KĀRLIS. Ja nu ne? Kāpēc viņi aizbēga?

ELITA. Nezinu! Kāds iemesls? Viss viņiem nolikts priekšā un pakaļā. Es savā jaunībā...

KĀRLIS. Esam slikts piemērs – viņi negrib līdzināties.

ELITA. Mēs?... Jūs?

KĀRLIS. Mēs visi.

ELITA. Aizbēga no manām mājām. Mēs taču pat nenojautām, kas jūs esat.

KĀRLIS. Džonis slēpa, nestāstīja.

ELITA. Kas viņam nepatīk? Neizskatās, ka jums nepatīk šitā... nu, dzīvot.

KĀRLIS. Tam nav jāpatīk. Tā ir dzīve.

ELITA. Oi, es laikam Austrumu gudrībām esmu par... nezinošu.

KĀRLIS. Nav jāzina, ir jābūt godīgiem, un viss.

ELITA. Paldies! Visu cieņu godīgajiem!

KĀRLIS. Nenoklausījāties līdz galam.

ELITA. Kur ir jūsu māte?

KĀRLIS. Jā, dīvaini. Viņa tā nemēdz. Esmu lūdzis dažus draugus, lai apstaigā pilsētu.

Viņai gan tikai viens maršruts – mājas-skola-bibliotēka un atpakaļ. Jūs kaut ko vairāk zināt?

ELITA. Es viņu tikai mazu mirklīti redzēju, pa gabalu – bija ieskrējusi meklēt Džoni.

Ļoti patīkama sieviete.

KĀRLIS. Kāpēc melojat?

ELITA. Nemeloju! Es vispār nevienu vārdu ar viņu neparunāju.

KĀRLIS. Mēs netiekam iekšā. Bet varam pārvākties uz viesnīcu. Es gan nebiju plānojis – mēs esam daudz.

ELITA. Neviens jūs nedzen! Mums taču ir... kas kopējs. Vismaz teorētiski. Esam par to pat piemirsuši. Radi esam. Varbūt. Mēs runājām ar vīru, ka jums noteikti jādzīvo šeit.

KĀRLIS. Kāpēc tad jūs jautājāt par manu mammu?

ELITA. Viņa nocēla manu vīru!

Kārlis smejas, tad arī Elita.

3. aina

Betas istaba, diena.

Šeit ir Paša un Pēteris. Paša sēž pie Betas lielā datora monitora.

PAŠA. Skaties! Tā ir jaunākā versija, redzi? Skaties!

Dzirdams, ka palaista kāda datorspēle – dažnedažādiem trokšņiem pa vidu dzirdami arī šāvieni. Iemetis monitorā ašu skatu, Pēteris iet prom.

PAŠA. Pagaidi, tūlīt būs!...

Tomēr Pēteris jau ver durvis.

PAŠA. Jā, atzīstos – es tevi te ievilku, lai drusku parunātos. Lūdzu! Tas ir ļoti svarīgi!

Pēteris klausās.

PAŠA. Mums tavs brālis, tavs Džonis jāatrod. Tu esi viņa brālis, noteikti kontaktē ar viņu – skaipā, kādā čātā? Pārbaudīju – *feisī* neesi. Varbūt ar citu vārdu? Palīdzi, lūdzu: kur viņš iet, kur viņš varētu būt nolīdis? Ar ko viņš draudzējas? Lūdzu, saproti – runa nav tikai par Džoni. Arī par Betu. Viņš taču noteikti ir sūtījis tev kādu viņas bildi, ne? Viņi jau ilgi draudzējas – mēs ļoti priecājamies. Nu, Betas senči... Tu mani dzirdi?

Pēteris stāv pie atvērtā loga, lūkojas lejup.

PAŠA. Tas būtu svēts darbs. Tu taču zini, tur ir vēl kāds, trešais. Tu viņam vai viņai būsi onkulis. Ar ūsiņām. Tev jau aug?... Tavam bračkam aug, drīz jādzen būs. Tu esi tikpat spics? Es viņam iemācīju šo to – aizvedu pirmo reizi pie meitenēm. Pats zinu, cik tas pirmo reizi ir grūti – es jau biju īsts vecis, astoņpadsmit gadus. Kauns pilnīgi. Gribi, aiziesim? Te ir tādas vāveres!... Klausies, atvaino, baigi interesanti: esi apgrauzīts? Jums taču obligāti, ne? Esi taču, vai ne? Es baigi gribu – man jau divas dāma ir atzinušās, ka tas esot labāk. Bet tu nezini. Šovakar varam aiziet, pa kluso. Vispirms tikai bračku atradīsim. Pēter, palīdzi mums. Mēģini atcerēties. Jebkāda detaļa mums varētu būt noderīga.

Pēteris klusē.

PAŠA. Klau, baigi personīgi. Es neko no šitās dzīves nesaprotu: tava zeķe kaut ko nozīmē? Tu nekad nevelc nost? Karsti nav?... Es tavā vecumā biju Spaidermens: pats biju saveidojis masku no gumijas bumbas. Laikam baigi smieklīgi izskatījās. Nē, tev neizskatās smieklīgi, nemaz ne! Es tikai gribu saprast – ja tu tāds visu laiku staigā, tas kaut ko ziņo citiem, tiem, kas kaut ko saprot? *Es esmu spicais džeks? Kūlais?* Tās ir musulmaņu padarīšanas, ja?

Tagad Pēteris lūkojas Pašā, taču joprojām klusē.

PAŠA. Starp mums. Esi kādā brigādē?... Armija?... Esmu internetā redzējis, ka... nu, tie, kas izpilda nāves sodus neticīgajiem, tie ir tādās zeķēs ar burtiem kaut kādiem. Neticīgajiem vai nodevējiem, es kārtīgi neiebraucu. Pašnāvnieks? Ar jostu? Tu

varētu?... Nē, es tev neko neļečiju, es apbrīnoju, bet... Man reāli bail. Tiešām.... Esi devis kaut kādu nerunāšanas zvērestu?... Vai vienkārši čakarē mani?... Labi, klausies – cik tu gribi? Protams, mēs varam maksāt – kuram tad tas ir noslēpums?! Cik?... Un vēl šitādu pašu kompi pa virsu – jaunākais Maks.

Negaidīti Pēteris griežas un lec laukā pa logu.

PAŠA. Vāu!!!... Pagaidi! Mums viņi jāatrod, visi trīs!

PĒTERIS. (*balss lejā*) Sešpadsmit deviņpadsmit!...

Drīz apakšstāvā sāk skanēt lūgsna.

4. aina

Viesistaba, diena.

Aiz loga trenējas Pēteris. Istabas vidū cieši apskāvušies stāv divi vīri – Kārlis aizkustinātāks, Aleksandrs atturīgāks. Kārlis laiž Aleksandru vaļā vien pēc laba brīža, viņš ir smējīgāks, nekā parasts.

KĀRLIS. *As-salāmu 'alaykum!...* Pilnīgi neticami – pats Saiko! Nē, es par dzīvi runāju: mēs taču nekad nezinām, kas un kā var notikt, kā viss turpināsies. Mēs plānojam, bet Allahs dara, un tā nu mēs te stāvam!... Esi Aleksandrs Saiko? Dubultnieks?

Kārlis ved pie Aleksandra abas savas sievas.

KĀRLIS. Mana vecākā – Velta Basāria, mana jaunākā – Kintija Kamila! Pati izvēlējās – Kamila. Tulkojumā – “pati pilnība”. (*Veltai*) Mēs piekrītam, vai ne? (*par zīdaini*) Un Haitams! Tulkojumā – “jaunais vanags”. Bet guļ mans vanags vienā gulēšanā – gatavojas varoņdarbiem, lidojumam!... Pēter!...

Nosūtītjis sievas atpakaļ uz viņu stūri, Kārlis ved iekšā Pēteri.

KĀRLIS. Mans vidējais – Pēcis, Pēteris. Vienkārši Pēteris pagaidām. Hasans viņam nepatika – tas nozīmē “smukais, labais”. Negribot, malacis. Lai izvēlas pats, es saku. VĒL trīs dienas pārdomām. Kāds varbūt teiks, ka tas nav pareizi, bet es teikšu: ja katram cilvēkam uz šīs zemes liktu izvēlēties sev vārdu pašam, mēs visi būtu... sakarīgāki, teiksim. Mēs būtu spiesti domāt par sevi, par savu dvēseli, saviem mērķiem... Tēju?

Pie žurnālu galdiņa tiek aicināts sēsties arī Pēteris.

KĀRLIS. Es te tavās mājās, kā savās mājās, ne? Esi, Aleksandr, palicis bez valodas, ja – iebrucēji! Mums atļāva, tu zini.

ALEKSANDRS. Kā tevi sauc?

KĀRLIS. Ahā, sāk jau aizdomāties arī par sevi?! Visi zina, ka Aleksandrs nozīmējot “uzvarētājs” bet īstenībā tavs vārds nozīmē “aizstāvis” – tu jau to zini. Un te ir ko padomāt, ne? Esmu Unals – “cīnītājs, karotājs, garīgi stiprais”. Biedējoši?

ALEKSANDRS. Esi nopelnījis.

KĀRLIS. Meimenā, jā. Visu zini par mani, vai ne? Bet es to ordeni esmu izmetis. Tāpēc stiprs. Nevienu neesmu nošāvis, bet nāvi esmu redzējis ļoti tuvu, ļoti. Negodīgu nāvi... Bet ne jau tāpēc mēs te sēžam!

ALEKSANDRS. Godīga nāve arī ir?

KĀRLIS. Kaujā ir. Ja vari aizstāvēties tikai ar Allaha vārdu, ir par maz. Nē, protams, tu nokļūsti paradīzē, bet ļaunums ir uzvarējis uz zemes, tas ķeras klāt taviem tuvākajiem.

ALEKSANDRS. Tu tur biji tas ļaunums?

KĀRLIS. Cilvēki nogalināja savas meitas, sievas – lai tās netiktu mums. Un pareizi – nedrīksti domāt tikai par sevi.

ALEKSANDRS. Atvaino.

KĀRLIS. Atvaino mani! Meimena... Tagad es izcīnu pats savu Meimenu, savu lielo cīņu par dvēselēm. Par savu arī. Pasaule ir tik... to nevar saprast. Bet saprast vajag, jo kā tad dzīvosi? Tev jāšauj uz cilvēku, bet patiesībā uz sevi! Asiņu jūra, visi kliedz, un tu neko, pilnīgi neko vairs nesaproti. Tā izskatās ellē, laipni lūdzam. Nekas nav labi, nekas nav pareizi, bet tas ir... Ai, Aleksandr! Zini, ja es tagad būtu vecais Kārlis, mēs ar tevi tagad tā riktīgi nodotu pa bundžām – jums te pilni skapji visādu smalku dziru! Gandrīz pagaršoju vienu viskiju. Bet pietika ar smaržu! Atcerējos – tāda kūdriņa, sapnis!... Biji izbraucis?

ALEKSANDRS. Mūsu jaunieši nav uzradušies?

KĀRLIS. Drīz ēst sagribēsies, kā saka tava sieviņa. Viņi jau nav spējīgi uz neko nopietnu – viņu pasaule ir sabojāta pat te.

ALEKSANDRS. Trīs gadus puiku neesi redzējis – varbūt mainījies.

KĀRLIS. Mani audzināja tā pati sievietē! Kas tagad nez kur nosvīdusi – tev teica, mēs viņas dēļ krītam tev te uz nerviem. Vecmuča aizdevusies uz Āfriku! Nebrīnītos.

ALEKSANDRS. Kā viņa audzināja?

KĀRLIS. Par nespējnieku. Pēdējais laiks to puiku no viņas savākt.

ALEKSANDRS. Man Dace patīk, es satiku.

KĀRLIS. Pie vīna glāzes? Trešās? Viņas ideāli un dzīve ir... nezinu, kā pirksts pret sūdu, kā kādreiz teica mans komandieris. Nē, es esmu par ideāliem, bet, ja tie lidinās pa gaisu bez nekādas kārtības... Tev patika? Ja viņa tevi būtu audzinājusi, tad mēs te nesēdētu, tev šāda māja nebūtu, aizmirsti. Kas ir tavējie?

ALEKSANDRS. Pagalms.

KĀRLIS. Uzminēju! Pagalmā ir sistēma!

ALEKSANDRS. Kā zini?

KĀRLIS. Esmu pagalmā pa muti dabūjis! Ar savu, Daces audzināšanu. Godīgi pateikt, Saiko kungs? Apskaužu es tevi. Viss tev ir kārtībā, nekāda privātā Meimena tev nedraud, nav vajadzīga. Un sieviņa – uhh! – uguns! (*smejas*) Tu man patīc! Paldies Džonim, ka viņš zināja, kur... ko dara, vai ne? Ah, kā man riebjas: visu laiku taču gaisā lidinās – *jūs miljonāri, mēs plikadīdas!* Jā, tā tas ir, bet tici man es, mēs nedomājam par to, nedomājam tādās kategorijās. Vai ne, Pēter? Dāmas?... Mums ir citas vērtības, mums vienkārši ir vērtības. Ai, nē! Es tā nedomāju – ka tev, jums nav vērtību, tikai mums ir!... Īstenība varbūt mēs esam ļoti, ļoti līdzīgi.

Kārlis ceļas, ņem no plaukta viskija pudeli, atkorķē un ieelpo dzēriena aromātu.

KĀRLIS. (*smejas*) Kā kaut kāda narkotika!

Piedāvā paošņāt Aleksandram, tas atsakās. Kārlis pudeli nost neliek, ik pa brīdim ieelpo no tās.

KĀRLIS. Visi musulmaņi ļuļķē kāšus, ne? (*par Pēteri*) Bet viņš zina, bez kā paliks, ja kaut vai pamēģinās. Bez kā, dēls?... (*par Pētera cepuri*) Klausies, tu muti nemaz vairs nemazgā? Baigi ērti, ko? Aleksandrs uz ielas tevi nepazītu.

Strauji veras durvis, iekšā nāk Elita.

ELITA. Uzzvaniet, varbūt jūsu vecāmamma uzradusies!

KĀRLIS. Armijas biedrs policijā, palūdzu – morgos un slimnīcās viņa nav. Arī Džoni un jūsu Betu pameklēja – lai slavēts Allahs: nav nekur.

ELITA. (*sievietēm*) Puikam vanna gatava! Meitenes!

Velta ar Kintiju ceļas, ņem zīdaini, lai dotos Elitai nopakaļ.

KĀRLIS. Sieviete parasti priecājas, kad viņas vīrietis atnāk mājās.

ELITA. Mans vīrietis vēl nav dzimis. Varbūt, ka ir, nezinu. Iešu pensijā, varbūt uzradīsies.

KĀRLIS. (*smejas, Aleksandram*) Klau, tu šo sievieti pazīsti?

Kārlis gan smejas viens. Sievietes prom.

KĀRLIS. Visas šitās psiholoģijas – baigi sarežģīti! Bet ir risinājums. Kārtība. Nevis disciplīna, nevis armija, bet kārtība, sakārtota pasaule. Tas reizē ir gan vienkāršāk, gan tu kaifu ņer. Man vajadzēja trīs gadus, mācekļa gadus, lai saprastu, pierastu. Starp citu, fascinējoši – šis vēl neatnākušais bērns nāca kā zīme: *Sper nākamo soli!* Es zinu, esmu pārliecināts, ka tu brīnišķīgi zini, par ko es runāju – bez kārtības, nav miljonu, kā saka. Nu, piemēram, sievas. Starp mums, večiem - tev taču ir mīļākā?

ALEKSANDRS. Tu viņu tikko redzēji. Neesam precējušies.

KĀRLIS. Tas taču ir tik sarežģīti! Jūs taču abi domājat tik daudz lieku domu, visu laiku uz nerviem: *vai es viņam, viņai derēšu, nederēšu? Saucat to: Visu laiku iemīlējušies!? 16 gadus saucat?*

ALEKSANDRS. Saucām.

KĀRLIS. Un tev 16 gadu laikā nav bijušas nevienas citas?

ALEKSANDRS. Nav laika bijis.

KĀRLIS. Jo bija jāpelna? Nē, tikai nedomā, ka es taisos tevi te mācīt! Es vienkārši dalos ar savu laimi. Tieši tā, dalos!

ALEKSANDRS. Divas ir laime?

KĀRLIS. Laime ir, ka viss ir skaidrs, laime, ka mums visiem kopā viss ir skaidrs, esam bez pretenzijām. Klausies, Pēter, klausies!... Saproti – es jau neesmu nekāds konvertīts, kā tagad smalki mūs saukā: es neko neesmu mainījis, nav bijis ko mainīt – esmu vienkārši sācis dzīvot, no jauna dzīvot. No haosa iznācis esmu.

ALEKSANDRS. Negribi mošeju iekārtot? Cilvēki nāktu.

KĀRLIS. Neesmu domājis!... Nē, sameloju tev un pats sev. Tieši par to taču es tev stāstu – mazbērns ir zīme: man ir jābrauc uz šejieni, mani kāds sūta, gaida... Nopietni – par mošeju? Domā vajadzētu?

ALEKSANDRS. Nē.

KĀRLIS. Kāpēc tad jautāji?

ALEKSANDRS. Dīls. Business.

KĀRLIS. Ko tad no manis var paņemt? Tu palīdzi ar mošeju, es... ko es?

ALEKSANDRS. Tavu mammu gribu.

KĀRLIS. Ē-ē-ē... medicīniskiem eksperimentiem? Pētījumiem par putniem galvā?

ALEKSANDRS. Ja nopietni?

KĀRLIS. (*Pēterim*) Izej! Izej, es saku!!!

ALEKSANDRS. Lai paliek, nekā tāda.

KĀRLIS. Tas var būt dīls? Man viņa nepieder.

ALEKSANDRS. Es ar Daci guļu. Iespējams, mēs precēsimies. Nē, bez "iespējams".

KĀRLIS. Tu biji... pazudusi viņa bija... O, ko es teicu?! Vienā naktī!

ALEKSANDRS. Nozombēts.

KĀRLIS. Joks, vai ne?

ALEKSANDRS. (*Pēterim*) Tu atceries savu vecomammu? Viņas putnus.

KĀRLIS. Gadu bija jādzen no viņa tas laukā, divus! Pēter, izej!

ALEKSANDRS. (*Pēterim*) Viņa teica, ka tavs tēvs nositīšot, tavs tēvs viņu nositīšot.

KĀRLIS. Kāpēc?! Kuru tad es esmu nositis?!

ALEKSANDRS. Kārtības nav.

KĀRLIS. Mēs tūlīt pat vācamies laukā no šīs mājas! Laukā! Pēter!!!

Pēteris strauji ceļas, metas no istabas laukā.

KĀRLIS. Tagad arī otrs puika būs pazudis! Viņš tālu skrien!

ALEKSANDRS. Nav pirmā reize?

KĀRLIS. Pretīgi! Miljonāru suga!

ALEKSANDRS. Tev tagad vajadzētu mani nosist? Ar akmeņiem nomētāt? Pēc šariata?

Vai par mātēm citādi?

KĀRLIS. Nezinu! Nezinu!!! Pēter!!!...

Kārlis brāžas laukā, prom.

Viņš ir atstājis savu cepuri – Aleksandrs to piemēra, tomēr tā viņam neder.

5. aina.

Betas istaba, diena.

Skapja durvis ir līdz galam vaļā – Betai ir iespaidīga garderobe, pa kuru rosās Kintija. Ik pa brīdim viņa nāk laukā citā tērpā, sajūsmināta lēkā pa dīvānu, lūkodamās pretējās sienas spogulī. Kintija ir jauna, naiva, bezbēdīga. Arī Velta ir novilkusi nikābu, zem tā stipri pavalkāta apakšveļa, kas arī sedz gandrīz visu ķermeni. Velta ir pilnīgi sirma. Viņas priekšā pikantā krūsturī un biksītēs stāv Elita – Velta nesteidzīgi palīdz viņai ietērpties nikābā.

Haitams rāmi guļ, kādēļ sievietēm nākas būt klusām.

ELITA. No tevis kā ar stangām.

VELTA. Es domāju. Nebiju pati sev visu to stāstījusi.

ELITA. Par Kintiju. Greizsirdīga? Ilgi? Pāriet?

VELTA. Viņa mums ir eņģelis. No Kintuča laika vispār sāku dzīvot.

ELITA. Upura sindroms!

VELTA. Viņš nomierinājās. No Meimenas līdz Kintijai bija mana Meimena, īsta elle.

ELITA. Viņš nodzērās? Bija? Tā pēc karošanas esot, lasīju.

VELTA. Tas bija mazākais.

ELITA. Islams, Korāns?

VELTA. Viņš centās piedzimt no jauna.

ELITA. Tu tici šitai dzejai?

VELTA. Es taču patiesībā pati daudz ko nezināju, nepazinu viņu. Pēc gadiem tikai sapratu, ka īstenībā biju iemīlējusies viņa māmiņā, Dacē.

ELITA. Ne tikai ar putniem, bet arī nešķiro – vecis, dāma?

VELTA. Viņa jau arī to nezināja, joprojām nezina, neesam izrunājušas. Ar Kārlēnu gulējām, ar Daces pasauli abi dzīvojām. Es pirmo reizi dzīvē sastapu tādu cilvēku. Izlīdu no savas lauku parauggīmenes, bet viņai... viņai piederēja Visums. Nezinu, vai tā var teikt, var saprast.

ELITA. Viņa taču tikai citē! Nekā pašas! Učene! Zombē ar skolas programmu desmitajai klasei!

VELTA. Džonītis piedzima, Kārlēns iestājās zaldātos. Ideāli tie bija.

ELITA. Mamma liek nezināmā valstī kādu nošaut – ideāli ideāli.

VELTA. Par gaišāku pasauli viņš gāja. Un tad Meimenā... viņš esot bijis vienīgais, kas raudājis. Vēlāk uzzināju no citiem, pats klusēja.

ELITA. Paldies māmiņai!

VELTA. Dzīvei nederīgs. Esot bijis jāšauj uz cilvēkiem, daudz.

ELITA. Nodzērās.

VELTA. Tagad jau gandrīz vairs nevar manīt, ir labi.

ELITA. Islams ārstē.

VELTA. Dacei bija ideāli.

ELITA. Islamam nav?

VELTA. Islamam kārtība. Ideāli ir... tas ir sarežģīti, tur viss pašam, neviens nepasaka priekšā.

ELITA. Visu mūžu esmu pati! Un neko, zini, dzīva.

VELTA. Pēteris tāpēc piedzima ļoti jūtīgs. Nē, normāls gandrīz, bet jūtīgs.

ELITA. Tā zeķe, lai paslēptos? Mūžam Betmens? Kas puikam tur uz pieres rakstīts? "Koka-kola" arābu burtiem?

VELTA. Pēc tam Kārlis vairs nespēja man acīs paskatīties, man arī riebās viņa spalvainās krūtis. Pirms tam nebiju pat pamanījusi, iedomājies?

ELITA. Izšķirtos un miers! Iet katrs uz savu pusi!

VELTA. Ej, izšķiries!

ELITA. Nē, nu te ir citādi. Es gribu! Gribu.

VELTA. Ko? Viņu?

ELITA. Bijām iemīlējušies, 16 gadus bijām.

VELTA. Vienkārši viņam laika nebija citām, pati teici.

Visbeidzot Elita ir ietērpta nikābā.

ELITA. Lomu spēles, ne? Seksīgi. Tā kā tādā platekrāna ķīnī – sēdi tumsā, skaties, kas notiek, uz tevi nekas neattiecas...

VELTA. Bet tu esi tikai tu. Ja jau esam visas vienādas.

ELITA. Nu, šitais jau atkal bija baigi sarežģīti.

VELTA. Ar ko tu esi vērtīga? Kādam vajadzīga.

ELITA. Tu ar to, ka vari pastiept simtdivdesmit somas, ēst taisi un pamperus Kintuča sīcim maini.

VELTA. Un tu?

ELITA. Viņš man ir vērtīgs, un es piespiedīšu viņam to neaizmirst.

VELTA. 16 gadus centies iztapt.

ELITA. Un tu?!

VELTA. Viņš zina, kas es esmu. Kas ir Kintucis. Kopš viņa ir ar mums, mēs esam sākuši sarunāties. Par pasauli, par dzīvi. Nav vairs nekādu iedomātu priekšstatu.

ELITA. Visi ideāli miskastē!

VELTA. Ideāli nav priekšstati. Ideāli paša, priekšstati – citu.

ELITA. Atkal!... Ko tikai neizdomāsi, lai attaisnotu savu vergošanu! Piekrīti – vergošanu!... Labi, atvaino. Atvaino, es nāku no prastām mājām... Es... (*par nikābu*)

Klausies, baigi labi – neviens neredz, ja raudi, ne?

VELTA. Es neraudu vairs.

ELITA. Korāns palīdz, islams?! Nu, zombē mani! Tavs Kārlēns to prot – katrā vārda galā.

VELTA. Viņš drusku pietēlo pārliecināto – viņam tur pa iekšu Meimena joprojām vārās.

ELITA. Zini... es arī vairs negribu drātēties. Gandrīz nekad.

VELTA. Vajag?

ELITA. Nevajag?... Ah! Tā ir tā Meimena! (*Kintijai*) Tev patīk drātēties? Mutē ņem? Viņš tevi kaut kur uzlasīja, lai badā nenomirsti tai Anglijā, ja? Svaiga gaļa.

VELTA. Dace nav svaiga gaļa. Učene.

ELITA. Izbeidz, tas viņam nav nopietni – es taču pēc acīm redzēju: piedošanu grib lūgt.

VELTA. Par ko?

ELITA. Par to, kas ir bijis. Desmit gadus viņš bija īsts bandīts. Visu varēja dabūt gatavu, brigāde viņam bija. Tā nav Meimena, mana Meimena?

VELTA. Nē, tev patika.

ELITA. Kā tad! Laika nebija domāt – patīk, nepatīk?

KINTIJA. Kāpēc jums kalpones nav?

Kintija runā ar vieglu angļu akcentu.

ELITA. Viņš ir skops. Nē, runas ir citas: “Mēs nedrīkstam kļūt par kungiem!”. Kāpēc ne, ja esam? Naudas žēl. Kā pasācis pliks būdams, tā netiek vaļā. Pat apsargu atlaida – staigāju ar pistoli! Šaut nemāku! Oi, kur ir?

Viņa izvelk no savu drēbju kaudzes dāmu pistoles maksti ar jostu.

ELITA. Šitā ir Meimena! (*Veltai*) Tu nemaz, nemaz neesi greizsirdīga? Varbūt vēl blakus stāvi? Pamāci.

VELTA. Tu nedzirdi.

ELITA. Jā, nedzirdi! Es... es negribu dzirdēt! (*par Kintijas lēkāšanu*) Izbeidz! Beidz!!! (*par Veltu*) Tu saproti, ka šitā sievietē tevi izmanto?! Paliek apakšā, lai pati par pasauli, par dzīvi parunātu! Ekskluzīvi un pilnīgi legāli! (*Veltai*) Bet kas ar viņu, kas ar viņu būs?

VELTA. Tāpat būs.

Kintija iznāk no skapja ar trim Betas tērpiem

KINTIJA. Šitos trīs var?

ELITA. Es taču pajokoju.

KINTIJA. Ļoti skaisti.

ELITA. Da ņem kaut visu skapi! Tā meitene taču pat nemanīs!

KINTIJA. Paldies!

ELITA. Bet priekš kam? Zem sava futlāra valkāsi? (*Veltai*) Ja es teikšu, ka cilvēki mūsdienās drēbes valkā, lai citi redz, tas skanēs baigi gudri, vai baigi stulbi?

VELTA. Viņa zinās, ka viņai tās ir.

ELITA. Es nošaušos, ka kāds ir tik vieds! Man kādreiz spīd?

VELTA. Viedi būs, ja es tev neatbildēšu.

ELITA. Kur mans šaujamaiss?!... (*Veltai*) Tu arī kaut ko negribi? Veļu. Jums ar naudu vāji, ja? Nav nemaz?

KINTIJA. Šitos divus arī var?!

ELITA. Es teicu: savāc un vālē prom!!! Jā, vālē prom, bēdz no viņiem!

KINTIJA. Uz kurieni?

ELITA. Brīvībā!

KINTIJA. Viss labi...

VELTA. Kas ir brīvība?

ELITA. Nē!!! Pietiek, man jau pods kūp!

Pēkšņi sāk zvanīt Veltas rokas pulkstenis.

ELITA. Aha, zāles jādzer?

VELTA. Lūgšanas laiks. Kur Pēteris? Viņš mums vienmēr ir tas zvaniņš...

Velta ar Kintiju steigšus gērbjas.

VELTA. Nepaspēsim! Kur te ir Meka?...

Abas nokrīt ceļos, sāk lūgties.

Elita brīdi vēro, tad arī notupstas līdzās.

Lūgties gan viņai nesanāk, viņa nezina, kā tas darāms. Turklāt sāk raudāt Haitams.

6. aina

Viesistaba, vakars.

Istabā ienāk Beta ar Džoni.

DŽONIS. Nav neviena.

BETA. Vāu! Īsta mošeja. Manējie nožņaugti, aprakti...

DŽONIS. Manējiem te nevajadzēja būt.

BETA. Islams ir spēks! Laižamies kamēr vēl var.

DŽONIS. Pārdzīvo, visi kopā – nu, par mums.

BETA. Pārdzīvo, bet policijai nezvana. Uz Rimi aizgājām, pēc čipšiem, ne?

DŽONIS. Tev ir 162 neatbildēti zvani.

BETA. Da pofig viņiem.

Abi rakājas pa ledusskapi.

BETA. Fak, kas te sabāzts?

DŽONIS. Manējie droši vien.

BETA. Viņi kaut ko paši gatavo?

DŽONIS. Pareizā pārtika – *halal* saucas. Neprasi tikai, kā atšķiras. Cūku neēd, OK.

BETA. Neviena *halal* jogurtiņa, smūtija?

DŽONIS. Mamma labi gatavo.

BETA. Ko drebi atkal?

DŽONIS. Auksts.

BETA. Beidz vienreiz!

DŽONIS. Ja mamma arī gribēs, lai es braucu līdzī...

BETA. Viņa nav likusies par tevi ne zinis trīs gadus.

DŽONIS. Skaipā.

BETA. Kaut manējie dzīvotu tikai skaipā!

DŽONIS. Viņi drīkst mani paņemt, vēl 9 mēnešus vismaz.

BETA. Sacīšu, ka es bez tevis nevaru, ka nomiršu, ja mīļoto atņems.

DŽONIS. Ja bērna nav...

BETA. Nu, es nezinu – ja gribi laisties prom, laidies! Negribu es tādu tēti savam bērnam, netaisos pierunāt!

DŽONIS. Neesmu es nobijies! Vienkārši...

BETA. Ēst es gribu, rīt!!! Te nav nekā!

Džonis ir izlicis uz virtuves letes dažādus maisījumus, velk no tiem laukā ēdienu.

DŽONIS. Pamēģini, es šito zinu.

BETA. Uztaisām selfiju – lai redz pēc tam, kas mani noindējis!

Abi sāk ēst, Beta arvien drošāk – viņi ir pamatīgi izbadējušies. Džonis gan ātri stājas.

DŽONIS. Pagaidi!

BETA. Saindēts?!

DŽONIS. Tu teici, lai es saku, kad pašam pielēks.

BETA. Solīji – nekādu dzejoļu vairs! Žokļi jau sāp no smiešanās.

DŽONIS. Es tevi nemīlu.

BETA. Oi, beidz tekstot.

DŽONIS. Es gribu, lai zini, lai godīgi. Ja mēs... nu, ja mēs tagad esam, būsim kopā.

Varbūt.

BETA. Gultiņā ielēkt gribēji – tad mīlēji?

DŽONIS. Jā, bet to tā nesauc.

BETA. Kāda šķirba, ko kā sauc?

DŽONIS. Ir. Es vienkārši laikam nezinu, ko nozīmē pa īstam mīlēt.

BETA. Uzzināsi, pasaki.

DŽONIS. Tev jau arī tā bija tikai gultiņa, vingrošana, ne?

BETA. Nē, es mīlu. *No mīlas vien tik bērni dzimst!* Nav tāda dzejoļa?

DŽONIS. Nopietni. Tūlīt sāksies, bet es nezinu, kā pateikt, kad jautās.

BETA. Neņem pārāk nopietni?

DŽONIS. Tas ir bērns. Īsts bērns.

Beta ņem Džoņa roku, paliek zem sava kreklīņa.

BETA. Sajūti, ceļotāj, kā kalni trīc!...

Džonis rauj roku laukā.

DŽONIS. Es nopietni!

BETA. Tagad ticu.

Viņa cieši skauj Džoni.

Abi stāv labu brīdi.

BETA. Padziedi kaut ko.

DŽONIS. Tad tu mani vairs nemīlēsi...

Abi skūpstās.

Sparīgi iekšā nāk Paša. Viņš taisnā ceļā dodas pie Betas un Džoņa, apošņā tos.

PAŠA. Rimi! Neticami – visu laiku mētājāties pa Rimi. Uzminēts?

Ne viens, ne otrs viņam neatbild.

PAŠA. (*Džonim*) Jaunais cilvēks, negribi man pateikt “paldies”? Nebūtu manis, joprojām staigātu nevainīgs. *Storijs* taču jau laikam zināms, ja? Atskrējāt ieēst pie māmiņas un tētuka?

Atbildēts viņam netiek.

PAŠA. (*Betai*) Es gribu drusku parunāt, divatā parunāt.

BETA. Divatā bez tevis.

PAŠA. Bet ar manu bērnu? Es pieprasīšu DNS analīzi. Tikai, lūdzu – neuztver, ka es tagad draudu. Mēs ar tavu mammu izrunājām, paraudājām kopā, un... jums ir tikai 15 gadi!

DŽONIS. Pedofīls. Es neesmu, bet tu esi – pēc likuma.

PAŠA. To es kārtošu ar Elizabetes mammu, OK? Beta, es zinu, kas notiek, kas notika. Es biju pārāk straujš, piekrītu. Bet mamma arī piekrīt – jo ātrāk tu sapratīsi, kas ir īstā dzīve, jo labāk. Jā, tas nav *ferrero* pods, un tur es neesmu vainīgs. Tā tas vienkārši ir... Jā, es biju stulbs – domāju, ja būs bērns, būs drošāk, bet es būtu tāpat... tāpat, bez bērna gājis pie tavējiem, lūdzis, lai...

DŽONIS. (*pārtrauc*) Mūsu Rimi nav Makdonalda, nav arī KFC!

PAŠA. Kāds sakars?

DŽONIS. Mēs neožam pēc taukiem! Osti, neosti, nepateiksi, kur bijām!

PAŠA. Nu, Rimi ož pēc... pēc sūda lētā Rimi, mans draugs.

DŽONIS. (*Betai*) Viņš ir ieinstalējis tavā telefonā sekošanas aplikāciju! Kad tu ieslēdzi, viņš visu izlasīja!

PAŠA. Smieklīgi!

DŽONIS. Kā viņš zināja, ka mēs esam atpakaļ, ka esam te? Parādi telefonu!

PAŠA. Labi! Pat ja tā būtu, kas tur slikts?! Es par tevi uztraucos! Es... mīlu. Atvaino, ka jārunā tik banāliem vārdiem, ka nevaru tev to pateikt zem četrām acīm.

BETA. Nekāda tava bērna jau nav. Es teicu.

PAŠA. Vēlreiz – es tiešām atvainojos!

BETA. Nav, nav nekā. Bija, bet nav.

PAŠA. Uz klīniku neesi gājusi.

BETA. Bērns bija manā galvā. Tu esi... tu biji tāds džeks, tik kruts – es tev vienkārši pateicu, ko tu gribēji dzirdēt, ļoti gribēji. Lai tavs plāns sanāktu, lai es varētu saukt par savu veci tādu džeku. Es patiešām cerēju, ka būs man kas ielīpis, ieķēries, bet nebija – netrāpīji.

PAŠA. Tests?

BETA. Biešu sula.

PAŠA. Nevajag, OK? Es tevi pazīstu!

BETA. Nu, kāda esmu?

PAŠA. Atvaino, bet... tu dirsi!

BETA. Labi, diršu. Ko tas maina?

PAŠA. Tad nekāda bērna nav?

BETA. Neteicu, ka nekāda.

PAŠA. Oi!!!... (*Džonim*) Turbo ieņemšana! Gigants!

Džonis sit Pašam, tomēr tas drīzāk ir neveikls žests, kādēļ pašam sitējam gribas raudāt.

BETA. Pis sevi pakaļā!

PAŠA. OK! Un pēc tam palūgšu mazulīša DNS!

Veras durvis, iekšā nāk Kārlis ar Pēteri – viņš cieši tura dēlu pie rokas.

KĀRLIS. *As-salāmu ‘alaykum!... (par Džoni) Brālis! Uzradies! Sveiks, lielais!... (Pēterim)*

Tu tā gaidīji brāli!... *(par Pēteri) Mēs esam drusku krenķīgi – nokavējām lūgšanu.*

Pēterim ir pulkstenis iekšā, goda vārds! Kaut kas nojuka, iezvanījās par vēlu, haoss!

Bet gan jau!... Un tā ir brāļa draudzene? Elizabete Sallija, ja? *As-salāmu ‘alaykum!...*

Prieks tevi beidzot redzēt! Īsta tētiņa princesīte!

PAŠA. *(par sevi)* Un šis ir puisis, ar ko viņa guļ: apkalpojam princesīti pa abiem! Jums divas sievietes, viņai divi veči!

KĀRLIS. *(smejas)* Bērns arī abu, ja?

PAŠA. Ja puika, tad tēvs būs tas, kas iespraudis pirmais, ja meita...

Negaidīti Beta vairākas reizes sit Pašam – tas ir tik pēkšņi, ka Paša krīt.

Tad ceļas un dodas prom.

PAŠA. D-N-S!!!

Paša iziet, piecirdams durvis.

KĀRLIS. Redzi, Pēter, tavs lielais brālis mācās dzīvot. Beidzot sasveicināties? Tik sen neredzējušies!

Kaut Džonis nāk skaut Pēteri, viņš no visa spēka sit Džonim. Tad Pēteris

metas prom uz durvīm. Kārlis nopakaļ.

KĀRLIS. Tas ir tavs brālis, brālis!!!... Pagaidi taču, man vairs nav spēka!...

Abi prom.

BETA. Kas tas bija?

DŽONIS. Nekas...

BETA. Tas bija baigi konkrēti.

DŽONIS. Katram jāmacās dzīvot pašam – ko es varu viņam palīdzēt? Priekšā pateikt?

BETA. Biji solījis? Ka reizē pie aukām iesit?

DŽONIS. Es esmu te, viņš tur!

BETA. Solīji viņam atbraukt ātrāk?

DŽONIS. Teicu, bet nesolīju! Un vispār!...

BETA. Senča dēļ?

DŽONIS. Tu brauktu? Brauktu?!...

Beta skauj Džoni.

BETA. Puišēji... Padziedi kaut ko.

DŽONIS. Tad tu mani vairs nemīlēsi...

7. aina

Betas istaba, diena.

Istabas vidū apskāvušies stāv Aleksandrs ar Daci.

ALEKSANDRS. Un tagad tu iesi prom?

DACE. Pagaidi, tūlīt pamodīšos. Tūlīt, tūlīt...

ALEKSANDRS. Mazo Haitamu pat redzējusi neesi.

DACE. Tu tomēr biji kaut ko ielējis tajā vīnā.

ALEKSANDRS. Drīzāk tevi turēs aizdomās.

DACE. Nepazīstu nevienu, kas reizē būtu vecmāmiņa un vecvecmāmiņa vienam un tam pašam bērnam. Tā sanāk.

ALEKSANDRS. Goda vārds, es viņai piezvanīju. Tu neesi mani viņai nozagusi.

DACE. Atzīsties, jūs gribat mani izjokot? Tikai nevaru saprast, kāpēc? Slēptā kamera?

ALEKSANDRS. Zini, es vēl ne reizi un nekad neesmu nevienu tik ilgi pierunājis.

DACE. Kāda ir nākamā fāze?

ALEKSANDRS. Ejam prom abi. Atstāsim zīmīti – “skaidrība būs pēc mēneša”.

DACE. Gada. Pieciem. Būs skaidrība, kas te notiek?

ALEKSANDRS. *(deklamē)*

... Tais laikos, kad šī mīlestība sākās,

Tu īsti nepazini abus mūs;

Nu dāvana, kas nelgām nepienākas,

Tiks atņemta, un pareizi tā būs.

Būt karalis es tikai sapņos spēju,

Bet atmozdamies visu pazaudēju...

DACE. Es taču noskaitīju tikai vienu reizi! Internetā neskatījies taču! Visu atceries?

Visu, ko es vervelēju? Tevī ir mirusi laba desmitās klases učene!

Pēkšņi iezvanās Aleksandra telefons. Ieskatījies displejā, viņš dod to Dacei.

ALEKSANDRS. Manis nav, šodien nebūs.

Dace telefonu neņem.

ALEKSANDRS. Pēdējo reizi, lūdzu!

DACE. Pirms divām reizēm bija pēdējā.

ALEKSANDRS. Es nevaru tik strauji...

Telefons zvana, Aleksandrs sagaida, kad tas klust. Kad viņš atkal grib skaut Daci, viņa vairās.

DACE. (*smejas*) Patēlojam tīņus? Noķer mani, ja vari!...

Aleksandrs stājas.

ALEKSANDRS. Ar mani nekas tāds nav noticis, nemaz nevarēja notikt. Es saprotu, tas viss ir aizdomīgi strauji, bet, ja padomā, es... es vienkārši biju gaidījis tevi. Citāts no kāda romāna, ja? Es vēl neesmu izdomājis, kāpēc tā, kas. Vēlāk. Gribu sākt domāt, un jo ātrāk, jo labāk. Iesim lejā, es visu pateikšu, lai visiem viss skaidrs – ko ēst, kur dzīvot, un tad es... tad mēs... Jā, tā ir avantūra. Beidzot avantūra. Beidzot mani varēs tā saukt pa īstam – avantūrists. Nevis vienkārši saukāt. Es saprotu, apzinos. Tici man. Dzirdi?

DACE. Ko?... Tu kaut ko teici? Stāstīji, mīļais?...

Brīdi minstinājies, Aleksandrs ņem telefonu, zvana. Kad tiek atbildēts, viņš labu laiku tikai klausās.

ALEKSANDRS. (*klausulē*)... veca anekdote... Jā, es... Jā, no otras puses zvanu, te visi tā runā... Nē, neviens te nedanco, neviens nav pliks, nē, neošņā... Apliecībā kas?...

Pašnāvība... Iesaku? Tev ne... Labi, dari tā! Tiekamies...

Aleksandrs noņem telefona aizmugures vāciņu, izņem bateriju un iemet to visu stikla vāzē, kur ūdenī stāv ziedi.

ALEKSANDRS. Tagad ejam lejā?

DACE. Vienmēr jau var atgriezties.

ALEKSANDRS. Es atstāju viņai māju. Viņa zina.

DACE. (*smejas*) Es jau ne par māju.

ALEKSANDRS. Tā ir mana sapņu māja.

DACE. Es taču esmu tikai traka, tu esi drusku aplipsis.

ALEKSANDRS. Ejam.

DACE. Zini... nedzēsīsim gaismu nost, kad kāpsim gultā, kad pirmo reizi. Lai tu redzi, kāda es esmu.

ALEKSANDRS. Biedējoši.

DACE. Un ja būs?

Aleksandrs skauj Daci.

ALEKSANDRS. Padziedi kaut ko.

DACE. Tad tu mani vairs nemīlēsi...

8. aina

Viesistaba, pēcpusdienu.

Uz paklāja lūgšanas pozā līdz grīdai noliekusies tup sieviete nikābā. Tā ir Elita. Līdzās Beta.

BETA. Mammu! Mamm, celies, lūdzu! Lūdzu!!!...

Kad Beta pūlas piesliet Elitu kājās, viņa pretojas, nepadodas.

BETA. Velc nost, mamm! Nost!... Tev nevajag, tev nepiestāv!...

Visbeidzot Beta pēdējiem spēkiem ir nogāzusies Elitu guļus – pati apsēstas mātei virsū uz vēdera.

BETA. Tā lupata tev taču pilnīgi slapja!... Mamm, dzirdi? Džonis teiktu – tu slēpies no sevis. Nevar jau visu mūžu... Ui, gribi godīgi? Es jau tikai atkārtoju, ko tas mans frīks saka – es nezinu, kāpēc nevar uz visu mūžu, vēl nezinu. Man viņš ir... Īsts frīks viņš man, baigi noveicies, tik nejauši. Esmu es tomēr mīlestības bērns, tev taisnība, mamm, dzirdi? Man veicas. Mam! Es mīlu tevi, ļoti, ļoti!... Velc to sūdu nost, lūdzu!...

Negaidīti Elita sāk raudāt balsī, abas skaujas, bet, kad dzird kādu tuvojamies, lec kājās un nozūd gaitenī.

Iekšā nāk Džonis, viņam nopakaļ Velta un Kintija ar Haitamu. Abas sievietes atkal nikābos.

DŽONIS. Viņa teica, ka būs te.

VELTA. Allahs būs lūdzis viņu iziet.

DŽONIS. Negribi, lai mēs abi, abi kopā?

VELTA. Nevaru negribēt, nevaru gribēt – tas nav manos spēkos. Tu neesi vēl apsveicinājies. Kintija Kalima mani jau nomocījusi, prašņājot par tevi – vai tu esi tāds pats, kā Pēteris, vai citāds: kā tētis.

DŽONIS. Nezinu... (*Kintijai*) Labdien, Jānis. Džonis. *As-salāmu 'alaykum!...*

Kintijas smejas.

VELTA. Kintija Kalima... Sasveicinies ar savu brālīti!

Kintija rāda viņam Haitamu.

VELTA. Tik līdzsvarots bērns – guļ, ēd un smaida. Tu tāds biji tikai pirmo mēnesi, Pēteris... Pēteris tāds nekad nav bijis. Tētis pareizi domā – kad viss nokārtojas, kad viss mums paliek skaidrs, tad viss arī nokārtojas. Vai ne?

DŽONIS. Tas jau ir Kintijas bērns.

VELTA. Es te neesmu? Tētis tas pats... Un tu? Būsi laimīgs ar to savu meiteni? Bērns smaidīs?

DŽONIS. Nezinu.

VELTA. Jums būs bērns, tas nes skaidrību.

DŽONIS. Mamm...

VELTA. Nu, runā, runā. Nu?

DŽONIS. Nemaz nezinu, kā Kintija izskatās – neatpazītu uz ielas.

VELTA. Vēlāk. Tagad šeit visi sanāks: mēs nedrīkstam. Vēl neesam viena kopēja ģimene.

DŽONIS. Priekš kam? Tas jau vēl seksīgāk, piedod. Nu, ja par Kintiju.

Kintija smejas.

VELTA. (*Kintijai*) Kas tur smieklīgs? (*Džonim*) Tu gribēji kaut ko citu jautāt, vai ne?

Pirms tam.

DŽONIS. Nē.

VELTA. Es saprotu, tu sāc dzīvot lielo dzīvi, bet mēs neesam tev līdzās: tas ir smagi.

Tāpēc tētis grib, lai mēs apvienojamies. Neesi priecīgs?

DŽONIS. Nezinu. Priecīgs. Bet Beta. Un vemuča.

VELTA. Kāds jau sāk kārtot mūsu dzīves. Kāds, kam vērts uzticēties. To tu redzēsi pēc maza brīža – man ir tāda priekšnojauta. Varbūt pat būsi pārsteigts.

DŽONIS. Allahs?

VELTA. Pasmaidi! Paļaujies!

DŽONIS. Mamm, kā iet Pēterim?

VELTA. Aug viņš.

DŽONIS. Viņš... viņam... viņam viss labi?

VELTA. Jā.

DŽONIS. Mamm, atvaino – tu melo. Kāpēc? Piedod, bet... jums mājās viss kārtībā?

VELTA. Tu taču redzi! Paskaties uz Haitamu. Zini, ko tas nozīmē tulkojumā?... Dēļiņ...

Viņa grasās skaut Džoni, tomēr viņš vairās.

VELTA. Cik labi, ka mēs atbraucām. Tam tā bija jānotiek.

DŽONIS. Kā viņam iet ar datoriem?

VELTA. Mums mājās nav datora – pa skaipu no Hamzas zvanām, tu taču zini.

DŽONIS. Domāju, jums tikai nav interneta.

VELTA. Pēteri tas vairs neinteresē, tētis ir spējis viņu pārliecināt.

DŽONIS. Piespiest.

VELTA. Ko tu runā? Dēls, pasaule nav ielīdusi tajā mazajā kastītē – tev vēl nāksies to saprast. Telefonā arī sēdi?

DŽONIS. Viņš taču bija, ir datorģēnijs! Tas, ko viņš mācēja, bija izdomājis...

VELTA. Varbūt viņš tagad māc, ir izdomājis daudz, daudz vairāk? Tu taču viņu vairs nepazīsti, neesi pat saticis vēl.

DŽONIS. Kas viņam uz tās zeķes uz pieres rakstīts? Ar tiem arābu burtiem?

VELTA. Koka-kola kaut kāda.

KINTIJA. *Nāvi neticīgajiem!* Jā, viņš pats teica.

VELTA. Viss bloks mums tur ar tādām nēsājas – mode tāda.

DŽONIS. (*Kintijai*) Kāpēc viņam tas vajadzīgs? Viņš kādreiz ņem to nost?

KINTIJA. Traks viņš ir.

VELTA. (*smejas*) Beidziet, bērni! Paskatieties uz pasauli – tā ir tik skaista.

Strauji, lietišķi atgriežas Elita, Beta viņai nopakaļ. Elita ir pārgērbusies, atkal vienā no savām košajām kleitām.

ELITA. Nu, vibrējam vienā frekvencē ar Visumu?

VELTA. (*Betai*) Sveika, es esmu Džoņa mamma. Velta Basāria.

Beta nedroši sniedz Veltai roku.

VELTA. Un tā ir Kintija Kamila, Džoņa otrā mamma, var teikt. Un tas ir Haitams, jaunais vanags, mūsu mazais brālītis. Esat jau domājuši, kā sauksit savējo? Paskaties, paskaties, cik mazs un neaizsargāts, vai ne? Tā ir mūsu atbildība.

ELITA. Labāk būtu izvēdinājuši – pēc zeķēm! Tūlīt atvedīs vakariņas no kroga. Bez cūkas, bez. Viss ir *halal!* Pareizi izsakos?

VELTA. Visi jau nāk?

ELITA. Jaunās ģimenes lielais saiets – trīs tēvi, piecas mātes, seši bērni. 2 plus 5 plus 6 kopā ir... 9. Nevis 13, bet 9. Jo šī ir īpaša ģimene, laimīga ģimene!

VELTA. (*smejas*) Tu esi vienreizēja, tu man patīc! Paldies tev.

Iekšā nāk smejošs Kārlis, viņam pie abām rokām Aleksandrs un Dace.

KĀRLIS. Redzat, ko es nejauši pagalmā sastapu? Aicināju iekšā! Pareizi darīju?

Dace izraujas no viņa tvēriena, Aleksandrs ne.

Kārlis strauji kļūst nopietns.

KĀRLIS. Mīļie, šis ir īpašs mirklis. Es lepojos, ka mēs ar šo cienījamo vīru stāvam šeit, jūsu priekšā plecu pie pleca – mums abiem būs ko teikt, jo notiek viens no šīs pasaules brīnumiem: apvienojas divas dzimtas. Saiko un Kaprāji.

ELITA. Saiprāji. Un es – Krasta.

KĀRLIS. Nē, protams, es jūtu, cik esmu patētisks, tomēr mēs nebūtu cilvēciskas būtnes, ja neizbrīvētu savās dzīvēs vietas šādiem īpašiem mirkļiem, likteņa mirkļiem, es teiktu. (*Aleksandram*) Piekrīti?

Aleksandrs vēlas atbrīvoties no Kārļa tvēriena, taču tas neizdodas. Kārlis pūlas nebūt pārlietu patētisks.

KĀRLIS. Šajā telpā ir trīs paaudzes – mana māte vienā galā, Haitams, mūsu jaunais vanags, otrā. Bet varbūt mēs esam jau četras paaudzes – vēl nedzimušie bērni visu dzirdot, kas apkārt tiek runāts, domāts.

VELTA. Pēteris?

KĀRLIS. Mans vidējais dēls liek jūs sveicināt – viņam nepieciešama atpūta: aizgāja atgulties. Bet, izmantojot izdevību, es gribu izstāstīt, ka šodien Pēteris ir atradis sev vārdu, savu otro “es” – turpmāk viņš būs Pēteris Mustafa. Tulkojumā – “izredzētais”. Viņš pats līdz tam nonācis, tā nav vecāku griba.

ELITA. Tūlīt vakariņas vedīs, bez cūkas...

KĀRLIS. Mēs, dzimtu tēvi, tomēr vēl vēlētos laikam gan ko teikt. (*Betai, Džonim*) Mīļie bērni, paldies jums. Tieši jūsu dēļ mēs šeit stāvam un domājam, ko mēs domājam. Personiski es domāju par jūsu turpmāko dzīvi... Ko gan mēs varam jums novēlēt? Vārds Saiko dzimtas vecākajam...

ALEKSANDRS. Jā, liela diena...

DACE. Mums jāiet.

ALEKSANDRS. Nē, es tomēr gribu pateikt.

ELITA. Vispār, ja esat pamanījuši, šitās nav nekādas kāzas, ja kas. Varbūt tikai testeris bija netīrs, biešu sula, varbūt.

KĀRLIS. Es domāju, ka mēs tomēr varētu paciesties vēl šīs divas minūtes!

ELITA. (*Betai, Džonim*) Jūs precēsieties? Jā? Nē?

KĀRLIS. Viņiem ir bērns, es atgādinu.

ELITA. Bet viņi var precēties un var arī neprecēties, atgādinu.

KĀRLIS. Tas ir bērns!

ELITA. Tu ar Kintiju esi precējies?

KĀRLIS. Jā. Mums nav legālas iespējas to izdarīt, bet mums ir bērns, un tas ir kas vairāk par to, vai cilvēks ir precēts, vai nav.

ELITA. Viņiem nav, vēl nav. Un viņi paši dzīvos savu dzīvi. Un varbūt viņi vispār nekad neprecēsies, tikai mīlēs viens otru, atvainojos par banalitāti.

KĀRLIS. Tas ir bērns! Un mums nevajadzētu pret to attiekties, kā šajā sapostītajā pasaulē pieņemts. Bērni ir svētība, kas mums dota, lai mēs apzinātos!

DACE. Ko? Ko apzinātos?

KĀRLIS. Mamm, ja tu par to neko neesi dzirdējusi, tad tas nenozīmē, ka šajā pasaulē nav fundamentāli jēdzieni, nav noteikta kārtība! Aleksandrs tev varētu paskaidrot.

ELITA. Klope! Dalāties pa divi!!!

KĀRLIS. Tas ir bērns!!!

Kārlis ir bijis tik biedējoši kategorisks, ka brīdi istabā pavisam kluss.

DŽONIS. Mēs arī esam bērni... Un es, mēs gribētu teikt, ka...

KĀRLIS. Runāju tagad es!!!

ALEKSANDRS. Šī noteikti ir īpaša diena...

KĀRLIS. Mēs neesam beiguši!

DACE. Kas mums vēl nav skaidrs?

KĀRLIS. Kas jums ir skaidrs?

DACE. Skaidrs, ka mēs dzīvojam.

KĀRLIS. Ar tevi, mamm, mēs vēl parunāsim! Mēs nekad neesam tā kārtīgi izrunājušies! Ir laiks!

ALEKSANDRS. Ir laiks!

ELITA. Saiprāji! Bez manis!

KĀRLIS. Tas ir bērns!!!

ELITA. Dzirdējām. Un?

KĀRLIS. Allah, dod man izturību!

Negaidīti, ļoti skaļi iekliedzas Kintija.

KINTIJA. Tikšķ! Tikšķ!!! Haitams tikšķ!!!...

Pēc mirkļa vispārēja mulsuma, visi metas pie Kintijas un Haitama, kurš sācis nevaldāmi raudāt.

DACE. Viņš tikšķ! Tur kaut kas ir iekšā!

ELITA. Spridzeklis?!

KĀRLIS. Netin vaļā, es saku!!!

DŽONIS. Viņš tikšķ!!!

ALEKSANDRS. Ārā, ārā!!!...

Haoss ir pamatīgs, Kārlis tura Haitamu augstu virs galvas.

KĀRLIS. Es eju viens! Jūs paliekat šeit! Ceļu!!!...

Viņš dodas no istabas laukā, tomēr Kārlim līdzī metas arī gandrīz visi pārējie, paliek vien Beta ar Džoni un Elita.

BETA. Spridzeklis?

DŽONIS. Pajokojis kāds?

ELITA. Ar bērnu?! Joks?!

DŽONIS. Klusu!!! Dzirdi?!...

Viņš atrauj vaļā kāda skapiša durtiņas, velk laukā nelielu kārbiņu, liek pie auss.

BETA. Kas tas ir?! Noliec! Skrienam!!!...

DŽONIS. Te vēl ir! Tikšķ!...

ELITA. Skrienam ārā!!!

DŽONIS. Pēteris augšā guļ!

Džonis rauj vaļā lielo terases logu, met kārbiņu laukā. Tad viņi trijatā sāk izmisīgi pārmeklēt visu istabu – kārbiņas atrodas vēl un vēl, un tās visas tikšķ.

No pretējās puses iekšā skrien Paša.

PAŠA. Kur visi?! Pēteris!...

DŽONIS. Pēteris guļ!

PAŠA. Viņš ir uz jumta! Uz pašas malas!

ELITA. Nav jau augstu.

PAŠA. Viņam ir pistole!

DŽONIS. No kurienes?

BETA. Mamma?!

ELITA. Es nezinu, kur... Kur?! Es smuki noliku!...

Viņa metas laukā, prom.

BETA. Pēteris?

DŽONIS. Jā! Viņš to var!

PAŠA. Kas jums te – pulksteņu veikals?

Kad Beta ar Džoni vāc kopā tikšošās kārbīņas un met laukā pa logu, Paša beidzot atjauš notiekošo. Viņš bēg neatskatījies.

BETA. Es neticu, ka tas notiek!

Džonis satver viņu, skūpstā.

BETA. Idiots!

Tomēr arī Beta steigšus skūpstā Džoni pati: stipri un kaislīgi.

Pēc tam abi metas laukā no mājas.

Laukā dzirdamas satrauktas balsis, kliegšana. Viss strauji klust, kad tur atskan šāviens. Pēc brīža gan noskan vēl viens. Tad labu brīdi viss ir kluss.

Klusumā top saklausāma klusa tikšķēšana – acīmredzami visas kārbīņas nav atrastas.

Tad ārpusē sāk skanēt vakara lūgsna. Tur ir vairākas balsis.

Bet istabā tikšķ.

* * * * *